

CZYM JEST EWANGELIA?

Zrozumienie CAŁEJ Dobrej Nowiny

Ponieważ nadeszła pora rozpoczęcia oceny od domu Boga. A jeśli najpierw od nas, jaki będzie koniec tych, którzy są NIEPOŚLUSZNI EWANGELII BOGA?

Piotr 4:17

Jeśli zapytacie wokoło, to uzyskacie wiele odpowiedzi. Popularna definicja ewangelii u chrześcijan to: „śmierć, pogrzeb i zmartwychwstanie Chrystusa.” Większość z nas słyszała ewangelię wiążącą się z krzyżem. Złamanie jakiegoś przykazania z Biblii nazywa się grzechem. Jeśli przestąpiliśmy Boże Prawo, to zgrzeszyliśmy (1 Jana 3:4).

Wszyscy zgrzeszyliśmy lub złamaliśmy Boże Prawo, wszyscy zawiniliśmy (Rzym. 3:23). Nikt z nas wiernie nie wypełnił Bożego Prawa, wszyscy są przed Nim winni. Ponieważ nasz Stworzyciel jest świętym i sprawiedliwym sędzią, to musi osądzić nas takim samym sądem, jaki ma wobec Siebie. Jeśli nasz Stwórca nie miałby wobec nas takich samych standardów do bycia świętymi lub oddzielonymi, jeśli nie miałby dla nas tych samych standardów bycia sprawiedliwymi, to nie byłby On sprawiedliwym sędzią. Ponieważ jest On doskonale sprawiedliwy, zatem spodziewa się doskonałej sprawiedliwości.

Ani jeden nie jest sprawiedliwy.

Rzym. 3:10

Sprawia to, że jesteśmy w tym samym miejscu – skazani na wieczną śmierć, zgubieni i bez nadziei. Ponieważ wszyscy zgrzeszyliśmy, łamiąc Boże Prawo, zatem wszyscy zasługujemy na śmierć. Wszyscy jesteśmy potępieni.

Jednak, dzięki Mesjaszowi, który doskonale wypełniał Boże Prawo i w Swojej doskonałości przyjął śmierć, chociaż nie musiał. Nasz Mesjasz może wskazać na Swoją śmierć, jako zadośćuczynienie dla śmierci, na którą my zasługujemy.

Oferuje to zbawienie do życia wiecznego każdemu, kto w Niego wierzy, kto naśladuje Go, co równoznaczne jest z wierzeniem i naśladowaniem Bożego Słowa (Jan 3:16). Nie zasługujemy na to zbawienie; i tylko przez wiarę ta łaska jest nam ofiarowana (Efez. 2:8–9). Zbawienie to oferowane jest nam przez wiarę w Mesjasza, co jest równoznaczne wierze w Boże Słowo, w co On nauczał i praktykował (Efez. 2:10).

Boży Duch w nas, w naszej wierze w Słowo, daje nam tęsknotę do poznania prawdy i chodzenia w prawdzie (Jan 16:13).

Kiedy dochodzimy do wiary w Boże Słowo, jako doskonałą prawdę pochodzącą od naszego Stwórcy, wynikiem jest chęć do praktykowania Bożego Słowa, które jest uświęcającą nas prawdą (Jan 17:17), w którym, jako część prawdy, znajduje się także Boże Prawo (Psalm 119:44–45).

To rzeczywiście jest dobrą nowiną, gdyż bez Mesjasza, skazani jesteśmy na wieczną śmierć.

Kiedy kroczymy za naszym Mesjaszem, uczymy się jak kroczyć właściwie, uczymy się jak właściwie praktykować ustanowioną w Bożym Słowie prawdę. Dzięki temu możemy uniknąć grzechu, bo powinniśmy pragnąć, by nie grzeszyć, co jest równoznaczne z pragnieniem Bożego Prawa. To właśnie pragnienie do Bożego Prawa, do praktykowania i przestrzegania go, jak praktykował je i przestrzegał wszystkich przykazań nasz Mesjasz, jest dowodem naszej wiary, a także dowodem naszego zbawienia (1 Jana 2:1–6).

Z całą pewnością objaśnimy wszystkie aspekty ewangelii.

Czy jednak ewangelia zaczęła się na krzyżu? Czy to jest wszystko, co wiąże się z ewangelią? Jeśli by to był jedyny aspekt ewangelii, który uczy Biblia, to wtedy to nauczanie byłoby dość krótkie. Autor Hebrajczyków mówi, że Izraelici przy górze Synaj otrzymali tę samą ewangelię, co my.

Heb. 4:2

Gdyż i nam zwiastowana jest dobra nowina tak jak i tamtym. Ale tamtym słowo relacji nie pomogło, bo nie zostało połączone z wiarą tych, którzy usłyszeli.

Ilu z nas zastanawiało się nad tym?

Widać z tego wyraźnie, że Boże Prawo spod góry Synaj jest częścią ewangelii, i najwyraźniej jest to ta sama ewangelia, co nasza.

Z całą pewnością miesza to w głównym nurcie chrześcijańskiej teologii, gdyż odwołuje się do Bożego Prawa. Większość nie uważa, że to, co spisał Mojżesz jest częścią ewangelii. Wynika z tego, że w ewangelii jest coś więcej niż tylko krzyż.

Porozmawiajmy zatem o krzyżu.

Dlaczego Chrystus w ogóle musiał umrzeć na krzyżu? A co ważniejsze, jakie znaczenie ma zmartwychwstanie? Czyli, co to jest ewangelia?

JAHWE zwiastował ewangelię Abrahamowi.

Gal 3:8

A Pismo przepowiadając, że Bóg uzna pogan za sprawiedliwych z wiary, już wcześniej zwiastował ewangelię Abrahamowi, mówiąc – „w tobie będą błogosławieni wszyscy poganie”.

Ilu z nas wie, że to była ewangelia?

Ilu wie, że w języku hebrajskim narody i poganie to to samo słowo?

Co wspólnego ma ewangelia z błogosławieniem pogan?

Czym tak naprawdę jest cała ewangelia?

Często mówi się, że musimy przyjąć Jezusa Chrystusa – po hebrajsku Jaszua Mesjasza jako naszego Mesjasza, co oznacza, że mamy Go naśladować. Jednakże, niezbyt często uczone jest, co tak naprawdę znaczy „naśladować Go”.

W co wierzymy? Jak wygląda ta wiara? Musimy sprawdzić i zrozumieć co rzeczywiście oznacza naśladowanie Go, w przeciwnym wypadku, po co w ogóle mówić coś takiego?

Istnieje także „ewangelia o Królestwie”, którą zwiastował Jan Chrzciciel oraz sam Jezus. Jak ona odnosi się do krzyża, zwłaszcza że była ona głoszona przed krzyżem?

Również Księga Objawienia wspomina o zwiastowaniu „wiecznej ewangelii” w czasach ostatecznych.

Czy ewangelia jest wieczna? Czy ewangelia jest taka sama dzisiaj, wczoraj i na wieki? Czy zawsze była taka sama?

Jeśli zaczyna to dla ciebie brzmieć zagadkowo i jeśli zaczyna dziwnie brzmieć, że ewangelia to coś więcej niż tylko śmierć, pogrzeb i zmartwychwstanie Chrystusa, to pomyśl także o tym... że Paweł powiedział, iż jest tajemnicza. Paweł nawet uczy o „Tajemnicy Ewangelii”. Paweł wyjaśnia nam tajemnicę ewangelii, lecz większość jej nie zna. Czy są te ewangelie i jakie są różnice i podobieństwa między nimi? Na te i inne pytania odpowiemy w tym wykładzie.

DEFINICJA EWANGELII

Słowo '*ewangelia*' jest najczęściej tłumaczeniem słowa '*euangelion*' z greckich manuskryptów Nowego Testamentu.

Według leksykonu Bauera Dankera ewangelia to:

- Boża dobra nowina dla ludzi – jako obwieszczenie. Szczegóły związane z życiem i służbą Jezusa (Jego hebrajskim imieniem Jaszua) – dobrą nowiną o Jaszua. Księga opisująca życie i nauczanie Jaszua – zapis ewangelii.

Grecki leksykon Thayera bardziej szczegółowo opisuje to słowo, jako:

- A) Nagroda za dobre wieści.
- B) Dobre wieści.

Dlatego, często tłumaczone jest jako dobra nowina.

Jeśli jeszcze bardziej rozdzielimy słowo ewangelia, to składa się ono z greckich słów: *eu* – co oznacza 'dobry' i *angelion* – co oznacza 'wiadomość, przekaz'. Podobnie jak anioł, który jest posłańcem. Ewangelia to przekaz dobrej nowiny dostarczony przez zwiastuna (posłańca). Zatem ewangelia to przekazywanie dobrych nowin, wiadomości.

Grecki leksykon Thayera zauważa, że greckie słowo '*euangelion*' odpowiada hebrajskiemu słowu '*besorah*', które również oznacza wieści, nagrodę posłańca i odnosi się do wiadomości, które królowi przynosi biegacz. Oznacza: ogłaszać.

Z całą pewnością istnieje 'dobra nowina' o Mesjaszu, udokumentowana w pismach Nowego Testamentu. Główny punkt przesłania mówi o dziele odkupienia, dokonanym na krzyżu przez naszego Mesjasza i jego dalsze potwierdzenie w powstaniu z martwych. A także Jego służbą uwieńczoną w niebiosach w dniu Pięćdziesiątnicy (Szawuot), gdy został ogłoszony Arcykapłanem na wieki, według porządku Melchizedeka.

Lecz to 'zwiastowanie' dobrej nowiny nie zostało ogłoszone po raz pierwszy w Jego zmartwychwstaniu, ani też kiedykolwiek podczas Jego służby na ziemi. Ta „dobra nowina” została po raz pierwszy ogłoszona w Prawie z Biblii. W Torze.

Przypomnijcie sobie, co czytamy w Hebrajczykach 4 na temat Izraela otrzymującego Prawo Mojżesza.

Hebr. 4:2

Gdyż i nam zwiastowana jest dobra nowina tak jak i tamtym. Ale tamtym słowo relacji nie pomogło, bo nie zostało połączone z wiarą tych, którzy usłyszeli.

Bóg dał swoim ludziom zestaw instrukcji dotyczących wydzielonych (świętych) czasów, które mieli „zwiastować”:

3 Mojż. 23:1–4

Nadto JAHWE powiedział tak do Mojżesza: Oświadcz synom Izraela, mówiąc im: To są uroczystości JAHWE, w których będziecie obwieszczać święteczne zgromadzenia. Oto Moje uroczystości. Sześć dni będzie wykonywana robota, a dnia siódmego jest szabat, wielki odpoczynek, święteczne zgromadzenie. Żadnej roboty nie wykonujcie. To jest szabat JAHWE we wszystkich waszych siedzibach. Oto uroczystości JAHWE, święteczne zgromadzenia, które macie obwieszczać w swoim czasie.

Każde z tych dni ma być „ogłaszaniem” Bożej dobrej nowiny dla Jego ludzi. Każde z tych wydzielonych dni miało przypominać coś, co Pan uczynił, by wyzwolić swój starożytny lud Izraela. Każde z tych wydzielonych dni miało być cieniem Chrystusowego dzieła wybawienia, które miał dokonać podczas Swojego pierwszego przyjścia i które jeszcze dokończy podczas drugiego przyjścia.

Ewangelia jest wstępnie ogłaszana w świętecznych (wydzielonych) dniach, a rozwijana jest w ich ogłaszaniu, poprzez wypełnienie się tych świąt w dziele Chrystusa. Boże święta zwiastują ewangelię!

ŚWIĘTA ZWIASTUJĄ EWANGELIĘ

Zobaczmy jak Boże święta – *moedim* – z 3 Mojżeszowej 23 odnoszą się do historycznego i przyszedłego dzieła naszego Jaszua Mesjasza.

Boże Święta a Dobra Nowina

Ustanowione święto Przaśnego Chleba jest także „dobrą nowiną”, w którym Jaszua stał się naszą ofiarą paschalną dla naszego odkupienia. Na dodatek, poświęcił całą Swoją służbę na uczenie nas Bożego Słowa i jak nim żyć, co przedstawione jest w tygodniowym święcie Przaśników. Przesłanie przekazywane w instrukcji Chrystusa, które jest także zawarte w tygodniu Przaśnego Chleba, to „pójdź za Mną” – lub ujmując to inaczej – skoro On był Słowem Boga w ciele, to mówi On: „żyj w posłuszeństwie wobec przykazań”.

Mamy naśladować Mesjasza, co jest dokładnie tym samym, co naśladowanie Bożego Słowa, gdyż On jest Bożym Słowem.

Mamy nie iść za doktrynami ludzkimi ani drogami tego świata. Mamy naśladować Słowo, nie ludzi. Instrukcje, by pozbyć się z naszych domów zakwasu i nie jeść zakwasu przez tydzień

Przaśników są symbolem eliminowania i usuwania z nas fałszywych nauk i doktryn.

Chrystus w całości zwiastował Boże Prawo. Mamy robić, jak On czynił; chodzić, jak On chodził – czyli jak Tora. Mamy nie chodzić i nie naśladować doktryn Faryzeuszów, Saduceuszów, Zielonoświątkowców, Baptystów, Katolików lub jakiegokolwiek ludzkiej instytucji religijnej. Robiąc tak, czynimy zamieszanie w tym, kogo mamy naśladować. Mamy być posłuszni Bogu, nie ludziom.

Dz. Ap. 5:29

[Zaś zaczynając odpowiadać, Piotr i apostołowie powiedzieli: Trzeba być więcej posłusznym Bogu niż ludziom.](#)

Nasz Mesjasz przyszedł, by uczyć całe Boże Prawo i zniszczyć tradycje i doktryny, które są sprzeczne z Bożym Słowem (Mar. 7:7–15; Mat. 5:17–19; Mat. 23:1–3) . Zostaliśmy nazwani synami i córkami Bożymi, gdyż mamy chodzić Jego drogami, czynić Jego Słowo i żyć w posłuszeństwie wobec Jego przykazań.

Jest więcej dobrych nowin.

Jaszua powstał w Święto Pierwocin, stając się pierwociną zmartwychwstania, które ma nadejść.

1 Kor. 15:20–24

[Ale Chrystus został wskrzeszony z martwych, stając się pierwociną tych, co zasnęli. Bo skoro przez człowieka śmierć, przez Człowieka także powstanie umarłych. Gdyż jak w Adamie wszyscy umierają, tak też w Chrystusie wszyscy będą przywrócenie do życia. A każdy w swoim porządku; jako pierwocina Chrystus, następnie ci, którzy są Chrystusa w Jego przyjściu. Potem przyjdzie spełnienie, gdy odda Królestwo Bogu Ojcu, kiedy zniesie każdą władzę, każdy urząd i moc.](#)

Ale jest jeszcze więcej „dobrych nowin”.

Chrystus dopełnił także dzieła odkupienia podczas święta Szawuot (zwanego także Pięćdziesiątnicą), kiedy to stał się niebiańskim Arcykapłanem (według porządku Melchizedeka). Rozpoczął wtedy dzieło wstawiennictwa za nas. Dzieło to opisane jest w Rzymian, Hebrajczyków i 1 Jana (oraz innych miejscach).

Wciąż mamy więcej dobrych nowin.

Święto Dnia Trąbienia (zwanego także Świętem Trąbek) ma być ogłaszane, gdyż zapowiada ono dzień, w którym, na dźwięk trąby i wśród okrzyków, nasz Mesjasz przyjdzie z nieba na dół w chmurach, i wzbudzi wszystkich należących do Niego, i zgromadzi do Siebie wszystkich żyjących uczniów. To z całą pewnością jest dobra nowina!

Ale wciąż mamy więcej „dobrych nowin”.

Święto Dnia Pojednania (Jom Kippur) zapowiada dzień, w którym Chrystus uwięzi przeciwnika na 1000 lat. Gdy Zwodziciel zostanie zamknięty, królestwo sprawiedliwości Chrystusa będzie się rozwijać. To rzeczywiście będzie dla nas „dobra nowina”, gdy zobaczymy nadejście tego dnia.

Ale jest jeszcze więcej „dobrych nowin”.

Święto Sukkot, zwanego także Świętem Namiotów, było upamiętnieniem czasu, gdy Bóg „mieszkał pośród ludzi”, gdy mieszkał w namiocie z Izraelem, podczas ich wędrówki przez pustynię. Ono również zostało wypełnione, gdy Słowo w ludzkim ciele, w osobie Jaszua Mesjasza „mieszkało pośród ludzi”, gdyż narodził się On podczas święta, pierwszego dnia Święta Namiotów. To w tym dniu

urodził się Mesjasz, a ósmego dnia święta został obrzezany.

To także jest dla nas „dobrą nowiną”, ponieważ zapowiada ono i jest wypełnione w panowaniu Chrystusa na ziemi, gdy Bóg kolejny raz „zamieszka pośród ludzi”. W tym czasie weźmiemy udział w przyjęciu weselnym baranka (Obj. 19:9).

Jest to także obrazem dnia Sabatu, ostatnim 1000 lat w 7000–letnim planie JAHWE. Tysiącletnie panowanie jest formą Sabatu, co znowuż jest dla nas dobrą nowiną. Uczy ono, że odpoczniemy z Chrystusem przez 1000 lat, zanim nie nadejdzie nowa ziemia i nowe niebo.

Autor Hebrajczyków wyjaśnia w 4 rozdziale, że to jest właśnie odpoczynek, do którego wejdziemy. Wszystkie ustanowione dla przez JAHWE święta w różnym wymiarze zwiastują ewangelię. To dlatego JAHWE uważa te święta za ważne dla nas.

Z tego również powodu przeciwnik stara się tak bardzo przekonać Bożych ludzi, że te święta zostały odrzucone. Przeciwnik nienawidzi ewangelii. Najlepszym sposobem przeciwnika na zaatakowanie dzieła Chrystusa i tego, co wciąż zamierza zrobić, to podsunięcie Bożemu ludowi myśli, że święta zostały zniesione.

Jak widzimy, Święta, które nasz Stworzyciel dał nam na pamiątkę tego, co zrobił Chrystus, i co wciąż jeszcze musi zrobić, z całą pewnością są częścią ewangelii. Zatem wypowiedź Pawła, że ewangelia to „śmierć, pogrzeb i zmartwychwstanie Chrystusa” jest po prostu podsumowaniem i skondensowaniem całej ewangelii z Pisma. W rzeczy samej, gdzie indziej Paweł opisuje i definiuje „ewangelię” innymi słowami.

EWANGELIA WEDŁUG PAWŁA

Ewangelia Pawła to coś więcej niż tylko „śmierć, pogrzeb i zmartwychwstanie Chrystusa”. Zawiera ona również przesłanie o uzyskaniu „sprawiedliwości z wiary”.

W Rzymian 1, Paweł opisuje ewangelię:

Bowiem nie wstydę się Ewangelii Chrystusa; gdyż ona jest mocą Boga na ratunek każdemu wierzącemu, przede wszystkim Żydowi, lecz także i Grekowi. Gdyż zostaje w niej objawiana sprawiedliwość Boga z wiary ku wierze, jak napisano: Zaś sprawiedliwy będzie żył z wiary.

Tak więc ewangelia zwiastowana przez Pawła była tą, która odkrywała i wyjaśniała zasady „sprawiedliwości z wiary”.

W jaki sposób ewangelia objawia Bożą sprawiedliwość?

Popularne nauczanie chrześcijan o „sprawiedliwości z wiary” mówi, że Boża sprawiedliwość zostaje „włożona” w tych, którzy „wierzą” w „Jaszua”. Innymi słowy, zgodnie z ich poglądem sprawiedliwość, którą ma wierzący jest „teoretyczną” sprawiedliwością; w rzeczywistości nie musisz żyć sprawiedliwym życiem, by Bóg widział cię jako „sprawiedliwego”!! Mówią tak: „Kiedy Bóg na ciebie patrzy, to widzi sprawiedliwość Chrystusa, gdyż znajdujesz się w Chrystusie”.

Jan bardzo wyraźnie mówi o tym, kogo Bóg uważa za sprawiedliwego. Wypowiada takie, łatwe do zrozumienia zdanie:

1 Jana 3:7

Drogie dzieci, niech was nikt nie zwodzi; ten, kto czyni sprawiedliwość jest sprawiedliwy, tak jak Jaszua jest sprawiedliwy;

Nie da się tego prościej powiedzieć. Nie ma żadnego „wciskania” sprawiedliwości tym, którzy nie ćwiczą się w chodzeniu w posłuszeństwie wobec przykazań. Przesłanie prawdy jest proste i wyraźne: sprawiedliwy to ten, kto czyni sprawiedliwość; to jest, chodzi w posłuszeństwie instrukcjom Pisma.

Dlaczego taka osoba ćwiczy się w sprawiedliwości? Ponieważ taka osoba wierzy, że Boże Słowo jest prawdziwe, co jest tym samym, co wiara w Mesjasza, gdyż On był i jest Bożym Słowem w ciele (Jan 1:14; Obj. 19:13) .

Ten, kto wierzy, że Słowo Boże jest prawdziwe, będzie czynił Słowo Boże; taka osoba będzie praktykować sprawiedliwość przez praktykowanie Bożego Prawa.

Czyli to wiara w prawdziwość Bożego Słowa lub Jaszua nas zbawia, dzięki łasce, przez wiarę. Czynimy zatem to, co wierzymy, że jest prawdą – czyli Boże Słowo.

Paweł w Rzymian 1 wyjaśnia, w jaki sposób ewangelia objawia Bożą sprawiedliwość.

Zacytował Habakuka 2:4

„sprawiedliwy będzie żył z wiary”.

Sprawiedliwość Bożą zyskuje się „żywąc z wiary”. Ta zasada „życia z wiary” jest odniesieniem do pozostawania lojalnym Bogu. Wykorzystując analogię małżeństwa: jesteście wierni, będąc wierni, czyli „nie zabawiamy się z kim innym”.

Wierność Bogu oznacza chodzenie w posłuszeństwie przykazaniom.

Skoro zatem ewangelia objawia Bożą sprawiedliwość, to ewangelia musi być przesłaniem z Pisma, które nakazuje nam przestrzegać przykazań!

Posłuchajcie, co Paweł mówi na temat sprawiedliwości. Paweł porównuje Bożą sprawiedliwość z Tory (Księgi Mojżeszowe) z Bożą sprawiedliwością, którą on (Paweł) uczył. Bowiem Mojżesz pisze o sprawiedliwości z Prawa, że ten człowiek, który je spełnił w nich będzie żył.

Zaś sprawiedliwość z wiary mówi tak: Nie powiedz w swoim sercu: Kto wstąpi do niebios? (To jest ściągnąć Chrystusa); albo: Kto zstąpi do podziemnego świata? (To jest wyprowadzić Chrystusa spośród umarłych). Ale co mówi? Blisko ciebie jest Słowo, w twoich ustach i twoim sercu. To jest słowo wiary, które ogłaszamy;

Boża sprawiedliwość, o której mówi Tora, jest tą samą sprawiedliwością, której uczył Paweł!

Spójrzmy na to, co Mojżesz uczy o sprawiedliwości. Po pierwsze, mówi on o przykazaniach z Przymierza. Nie przedstawia je jako „trudne i niemożliwe do spełnienia”, jak uczą to dzisiaj niektóre denominacje chrześcijańskie. Przeciwnie.

To przykazanie (Przymierze), które ci dzisiaj przykazuję, nie jest dla ciebie zbyt trudne, ani dalekie. Nie jest ono w niebie, byś powiedział: Kto wstąpi dla nas do nieba, aby je dla nas dostać i obwieścić, abyśmy je pełnili? Ani nie jest ono za morzem, byś powiedział: Kto się dla nas

przeprowadzi cię przez morze i dostanie cię do Ziemi, obwieści ci, abyście ją pełnili. Lecz bardzo bliskim jest ci to słowo; ono jest w twoich ustach i w twoim sercu, abyś je czynił. Patrz! Dzisiaj składam przed tobą życie i dobro – śmierć i zło. Bowiem ci dzisiaj nakazuję miłować JAHWE, twój Bóg, chodzić Jego drogami i przestrzegać przykazań, ustaw, i Jego praw, abyś żył, rozmnażał się, i aby ci błogosławił JAHWE, twój Bóg na ziemi, do której idziesz, byś ją posiadał.

5 Mojż. 30:11–16

Przykazania ze „Starego Przymierza” (jak często jest nazywane) NIE są zbyt trudne do przestrzegania. Wręcz powiedziane jest: „jest blisko ciebie – w twoich ustach i w twoim sercu – abyś mógł je spełnić”. To powinno włączyć alarm wszystkim tym, którzy czytali i studiowali List Pawła do Rzymian (wiecie, ten list, który tak często cytowany jest, gdy chodzi o „sprawiedliwość tylko z wiary”). Paweł pisze o sprawiedliwości z wiary (wierności).

Żaś sprawiedliwość z wiary mówi tak: Nie powiedz w swoim sercu: Kto wstąpi do niebios? (To jest ściągnąć Chrystusa); albo: Kto zstąpi do podziemnego świata? (To jest wyprowadzić Chrystusa spośród umarłych). Ale co mówi? Blisko ciebie jest Słowo, w twoich ustach i twoim sercu. To jest słowo wiary, które ogłaszamy;

Rzym. 10:6–8

Pamiętajcie, że Paweł opisuje tutaj „sprawiedliwość z wiary”. Paweł opisuje sprawiedliwość z wiary, która jest „blisko ciebie” i „w twoim sercu” cytując ten fragment Pisma, który mówi o Bożej sprawiedliwości objawionej w Prawie! Sprawiedliwość objawiona w Prawie jest tą samą sprawiedliwością, co z wiary.

Następnie Paweł pyta się odnośnie do „sprawiedliwości z wiary”:

Ale co mówi? Blisko ciebie jest Słowo, w twoich ustach i twoim sercu. To jest słowo wiary, które ogłaszamy; że jeśli przez swoje usta wyznasz, że Jaszua jest Panem i uwierzysz w swym sercu, że Bóg go wzbudził z martwych, zostaniesz zbawiony. Bo sercem zostaje się przekonywanym o sprawiedliwości, zaś ustami jest wyznawane o zbawieniu.

Rzym. 10:8–10

Słuchajcie i zwróćcie baczną uwagę! Przesłanie Pawła o „sprawiedliwości z wiary” jest tym samym przesłaniem, które przekazał Mojżesz synom Izraelskim! Cytował 5 Mojż. 30:14, gdzie powiedziano: „jest blisko ciebie, w twoich ustach i w twoim sercu”. Mówi on o sprawiedliwości, która została objawiona przy górze Synaj! Sprawiedliwość, która została pokazana w Prawie przy górze Synaj, jest tą sprawiedliwością z wiary, o której mówi Paweł! Jest ona blisko ciebie, w twoich ustach i w twoim sercu. Sprawiedliwość osiąga się przez wierne posłuszeństwo Stwórcy.

Z samej definicji wiara oznacza „wierność” Bogu, któremu służymy. To jest przesłanie, które daje nam życie!

A wracając do Tory – Prawo uczy, że życie i sprawiedliwość uzyskujemy poprzez wierność Przymierzu:

Patrz! Dzisiaj składam przed tobą życie i dobro – śmierć i zło. Bowiem ci dzisiaj nakazuję miłować JAHWE, twój Bóg, chodzić Jego drogami i przestrzegać przykazań, ustaw, i Jego praw, abyś żył, rozmnażał się, i aby ci błogosławił JAHWE, twój Bóg na ziemi, do której idziesz, byś ją posiadał.

5 Mojż. 30:15–16

Przesłanie przymierza z góry Synaj i przesłanie Pawła z listu do Rzymian, to te same przesłania. Prawo Boże (Tora) jest naszą przysięgą małżeńską składaną naszemu Stwórcy. Zbawienie jest z wiary (posłuszeństwa przykazaniom), a życie uzyskuje się przez wierność w posłuszeństwie naszemu Panu. Lecz przeciwieństwo jest także prawdziwe.

Życie traci się przez nieposłuszeństwo przykazaniom, co oznacza „niewierność” wobec Pana. Śmierć jest wynikiem nieposłuszeństwa.

Zauważcie także, że nieposłuszeństwo jest tym samym, co odwracanie się ku innym bogom. Bóg wyraźnie mówi, że nieposłuszeństwo wobec Niego jest równoznaczne posłuszeństwu Szatanowi.

„Zaś jeśli się odwróci twoje serce, nie usłuchasz, dasz się odwieść, ukorzysz się przed cudzymi bogami oraz będziesz im służył, oświadczam wam dzisiaj, że zginąć – zginiecie oraz nie przedłużycie dni na ziemi, do której przechodzisz za Jordan, abyś tam wszedł i ją posiadał. Dzisiaj świadczę przed wami niebiosami i ziemią, że składam przed tobą życie i śmierć, błogosławieństwo i przekleństwo; wybierz życie, byś żył – ty oraz twoje potomstwo, miłując JAHWE, twój Bóg, słuchając Jego głosu i Ignąc do Niego – gdyż to jest twoje życie i przedłużenie twoich dni, byś pozostał na ziemi, którą JAHWE zaprzysiął twym ojcom Abrahamowi, Ic'hakowi i Jakubowi, że im ją odda.

5 Mojż. 30:17–20

Wezwanie do wszystkich, którzy usłyszą Jego głos, jest takie – „wybierz życie” przez „posłuszeństwo i bycie Mu wiernym”, ponieważ to „On daje ci życie i wszystko byś mógł żyć”.

Dlatego ewangelia Pawła o „sprawiedliwości z wiary” jest wiecznym, niezmiennym przesłaniem, że „objawiona sprawiedliwość Boża” uzyskiwana jest przez „wierność” wobec Jego przymierza, a wyraża się w posłuszeństwie Jego przykazaniom.

Ewangelia to Przesłanie o Posłuszeństwie

Przesłanie ewangelii, która wzywa wszystkich ludzi do posłuszeństwa przykazaniom z Przymierza, jest wspomniana i w innych miejscach u Pawła. Na przykład Paweł rozpoczynając swój list Rzymian łączy swoją ewangelię z wezwaniem wszystkich pogan do posłuszeństwa:

Paweł, sługa Jezusa Chrystusa, zawezwany apostoł, powołany dla Ewangelii Boga, która wcześniej została oznajmiona przez Jego proroków w Pismach Świętych, odnośnie do Jego Syna... przez którego otrzymaliśmy łaskę i wysłannictwo ku posłuszeństwu wiary względem jego Imienia pomiędzy wszystkimi poganami.

I znowu Paweł wskazuje, że jego ewangelia jest tą samą ewangelią, która była zwiastowana przez proroków w Pismach Świętych.

Widzieliśmy, że Mojżesz uczył ewangelii o Bożej sprawiedliwości w 5 Mojż. 30. Celem ewangelii jest sprowadzenie „posłuszeństwa wierności wśród wszystkich pogan”. Zgadza się to z Pawłową definicją ewangelii z Rzymian 10, gdzie łączy on ewangelię z Tory z przesłaniem o sprawiedliwości przez wiarę, która jest zdefiniowana w 5 Mojż. 30.

W 5 Mojż. 30 celem ewangelii jest przyprowadzenie do posłuszeństwa wszystkich, którzy w przymierzu przychodzą do Boga.

Dzisiaj świadczę przed wami niebiosami i ziemią, że składam przed tobą życie i śmierć, błogosławieństwo i przekleństwo; dlatego wybierz życie, byś żył – ty oraz twoje potomstwo, miłując JAHWE, twój Bóg, słuchając Jego głosu i Ignąc do Niego gdyż to jest twoje życie i

przedłużenie twoich dni, byś pozostał na ziemi, którą JAHWE zaprzysiągł twym ojcom Abrahamowi, Ic'hakowi i Jakubowi, że im ją odda.

5 Mojż. 30:19–20

W ewangelii, „Bożą sprawiedliwość” uzyskuje się przez bycie wiernym, to znaczy: wewnętrzne przekonanie w prawdziwość Słowa, które zaowocuje posłuszeństwem wobec przykazań.

Wracając do Rzymian 10, widzimy jak Paweł opisuje źródło „wiary” (wierności):

Ale nie wszyscy poddali się Ewangelii; bowiem Izajasz mówi: Panie, kto uwierzył naszej relacji? Zatem wiara wynika z relacji, a relacja to zwiastowanie Bożego Słowa. Paweł zauważa tutaj, że „dobra nowina” nie zawsze jest respektowana.

Ustanawia tu także powiązanie między „posłuszeństwem” a „wiarą”. Ten, kto szczerze „wierzy” w dobrą nowinę – ten jest jej „posłuszny”. Nie ma czegoś takiego jak wiara w Boże Słowo z jednoczesnym odrzucaniem i niepraktykowaniem Bożego Słowa. Czynimy to, w co wierzymy; i wierzymy w to, co czynimy.

Paweł kończy później swój list do Rzymian podobnym stwierdzeniem:

Rzym. 16:25–27

A Temu, który może was utwierdzić w zgodzie z moją Ewangelią oraz kazaniem Jezusa Chrystusa, zgodnie z odsłonięciem tajemnicy przemilczanej od wiecznych czasów, lecz teraz objawionej oraz według pism prorockich danych do poznania wszystkim narodom według postanowienia wiecznego Boga, ku posłuszeństwu wiary – jedynemu, mądrymu Bogu, chwała na wieki przez Jezusa Chrystusa! Amen.

Ewangelia Pawła to obwieszczenie o Chrystusie, które było zakryte w Pismach (Prawo i Prorocy), objawiające się tym, że poganie przychodzą do posłuszeństwa w wierze.

Czym jest posłuszeństwo? I w czym mamy być posłuszni?

Oczywiście, „wiara” wywodzi się ze słuchania; ze słuchania przykazań pochodzących z ust Bożych. Dlatego przykazania są częścią ewangelii, której trzeba być posłusznym, a wierność w przestrzeganiu przykazań jest przesłanką ku sprawiedliwości. Jest to naturalny rozwój: kto przychodzi do Boga, by zawrzeć z Nim przymierze, słyszy postanowienia przymierza (czyli przykazania) i praktykuje je, i dlatego czyni sprawiedliwość, gdyż przykazania są tym, co uświęca nas ku Bożej sprawiedliwości. Ten, kto czyni przykazania jest sprawiedliwy, ponieważ przestrzega przykazań.

Tak, jak pisał Jan – 1 Jana 3:7

Dzieci, niech was nikt nie zwodzi; kto czyni sprawiedliwość jak on (Jezus) jest sprawiedliwy.

Zauważcie, iż nie powiedział on, że jesteśmy sprawiedliwi, bo jesteśmy w Chrystusie. Zamiast tego mówi on, że ten, kto czyni sprawiedliwość (czyli przestrzega przykazań), jest sprawiedliwy, jak Jaszua jest sprawiedliwy.

Ci, którzy są w Chrystusie, są sprawiedliwi nie dlatego, że Chrystus jest sprawiedliwy, ale dlatego, że ci, co są „w Chrystusie” podążają za Chrystusem, Bożym Słowem, przestrzegając przykazań ze Słowa Bożego.

Dlatego „sprawiedliwość z wiary” wypełnia się wtedy, gdy praktykujemy przestrzeganie przykazań jako właściwą drogę wiary.

Czy Jakub nie mówił nam, że Abraham był sprawiedliwy i pokazywał swoją wiarę poprzez swoje posłuszeństwo i że dlatego został usprawiedliwiony? (Jakub 2:21–24)

Z hebrajskiego punktu widzenia nie ma różnicy między wiarą a uczynkami. Jeśli ktoś ma wiarę, to będzie ona widoczna w jego uczynkach.

Ale powie ktoś: Ty masz wiarę, a ja mam uczynki; pokaż mi twoją wiarę bez twych uczynków, a ja ci pokażę moją wiarę z moich uczynków.

Jakub 2:18

I podobnie, nikt w Bożych oczach nie może robić dobrych uczynków, jeśli nie ma wiary.

Tak więc wiara jest martwa w sobie, jeżeli nie ma uczynków.

Jakub 2:17

Bo jak ciało bez ducha jest martwe, tak też wiara bez uczynków jest martwa.

Jakub 2:26

A bez wiary nie można się podobać; gdyż kto się zwraca do Boga musi uwierzyć, że On istnieje oraz że wynagradza tych, którzy Go szukają.

Hebr. 11:6

Paweł przyjmuje za „swoją ewangelię” przesłanie, które wzywa wszystkie ludy do posłuszeństwa przykazaniom:

A Temu, który może was utwierdzić w zgodzie z moją Ewangelią oraz kazaniem Jezusa Chrystusa, z powodu odsłonięcia tajemnicy przemilczanej od wiecznych czasów, a teraz, według postanowienia wiecznego Boga objawionej dla pism prorockich ku posłuszeństwu wiary, tej danej do poznania wszystkim narodom.

Rzym. 16:25–26

Ewangelia Pawła jest tą, która jest objawiona w „pismach prorockich” co powiedzmy, że Prawo i Prorocy pokazują jako sprawiedliwość. To jest właśnie to przesłanie ewangelii, przekazane przez Mojżesza, że mamy „miłować JAHWE, naszego Boga, słuchać Go, być Mu wierni, gdyż On daje nam życie i uzdalnia nas do życia”.

Czyż nie to samo mówi 2 Tymoteusz 3:15–17?

Bo od dzieciństwa znasz Pisma Święte, mogące cię uczynić mądrym ku zbawieniu przez wiarę, tą w Chrystusie Jezusie. Całe Pismo natchnione jest przez Boga oraz pomocne do nauki, do dowodu, do rewizji, do wychowania w sprawiedliwości; aby człowiek Boga był przygotowany i wyposażony do każdego szlachetnego działania.

Poprzez Boże Słowo (całe, a nie tylko fragmenty) otrzymujemy instrukcje do sprawiedliwości, i tylko przez nie jesteśmy w pełni wyposażeni do wszelkiego dobrego dzieła!

Uważajcie na tych, którzy uczą, że część Bożego Słowa nie jest już pomocna do nauki, do dowodu, do rewizji, do wychowywania w sprawiedliwości. Cała Biblia jest Prawdą! I zawsze była.

W tym także i takie fragmenty jak: 3 Mojż. 11 i 23!

Ewangelia a Błogosławieństwa i Przekleństwa

Widzieliśmy przed chwilą, że ewangelia Pawła o usprawiedliwieniu z wiary jest objawiona i wyjaśniona w 5 Mojż. 30, gdzie Boża sprawiedliwość zawiera przykazania Przymierza, o których Mojżesz mówi, że „nie są zbyt trudne”, ani „zbyt odległe”. Raczej, wezwanie do posłuszeństwa przykazaniom Przymierza opisane jest jako: „bliskie ciębie, w twoich ustach i w twoim sercu”.

Zaś sprawiedliwość z wiary mówi tak: Nie powiedz w swoim sercu: Kto wstąpi do niebios? (To jest ściągnąć Chrystusa); albo: Kto zstąpi do podziemnego świata? (To jest wyprowadzić Chrystusa spośród umarłych). Ale co mówisz? Blisko ciębie jest Słowo, w twoich ustach i twoim sercu. To jest słowo wiary, które ogłaszamy;

Przyjrzyjmy się bliżej ewangelii objawionej w 5 Mojżeszowej 28–30, abyśmy w pełni zrozumieli, co poprzednie pokolenia znanych chrześcijańskich teologów i nauczycieli nie zrozumieli. Kiedy drugie pokolenie synów Izraelskich od wyjścia z Egiptu przygotowywało się do wejścia do ziemi obiecanej, Mojżesz powtórzył Przymierze, które zostało dane całemu Izraelowi na górze Synaj. Powtarzał Przymierze, które Bóg zaoferował im ojcom, którzy następnie zaprzepaścili obietnice dzięki swojej niewierze (nieposłuszeństwu).

Ofertą relacji przymierza może być błogosławieństwo lub przekleństwo dla Izraela, w zależności od ich odpowiedzi. Jeśli wybraliby posłuszeństwo przymierzu i chodzili drogami Pana, to obiecane im było wszelkiego rodzaju błogosławieństwo.

Lecz jeśli wybraliby nieposłuszeństwo wobec Niego i chodziliby swoimi drogami, to wtedy oferta Przymierza stawała się dla nich przekleństwem, gdyż Pan obiecał im wszelkiego rodzaju przekleństwa, gdyby nie posłuchali.

Błogosławieństwo posłuszeństwa opisane jest tak:

5 Mojż. 28:1–13

Więc jeśli pilnie będziesz słuchał głosu JAHWE, twój Boga, strzegąc i wypełniając wszystkie Jego przykazania, które ci dzisiaj przykazuję, wtedy JAHWE wyniesie cię wyżej, ponad wszystkie narody ziemi. Jeśli będziesz posłuszny głosowi JAHWE, twój Boga, przyjdą na cię wszystkie te błogosławieństwa oraz cię dosięgną. Błogosławiony będziesz w mieście oraz błogosławiony będziesz na polu; błogosławiony będzie owoc twojego życia, owoc twojej ziemi, owoc twojego bydła, plód twojej rogacizny oraz przychówek twoich trzód; błogosławiony twój kosz i twoja miska; błogosławiony będziesz wchodząc oraz błogosławiony wychodząc. JAHWE, twój Bóg, podda ci porażonych przed twym obliczem wrogów, którzy powstaną przeciw tobie; jedna drogą pójdą przeciwko tobie, a siedmioma drogami będą uciekać przed twym obliczem. JAHWE przekaże ci błogosławieństwo w twe spichlerze, na wszelkie przedsięwzięcie twojej ręki oraz pobłogosławi ci na ziemi, którą JAHWE, twój Bóg, ci oddaje. Jahwe ustanowi cię Swoim poświęconym ludem, jak ci zaprzysiągł, jeśli będziesz przestrzegał przykazań JAHWE, twój Boga, oraz chodził Jego drogami. A wszystkie ludy ziemi zobaczą, że ponad tobą jest wzywane Imię JAHWE; więc będą się ciebie obawiać. A JAHWE namierzy ci w dobrym, w owocu twojego życia, w płodzie twojego bydła oraz w plonach twej roli, na ziemi, o której JAHWE zaprzysiągł twoim ojcom, że ci ją odda. JAHWE stworzy ci Swą dobroczynną skarbnicę – niebo, by w swoim czasie dać twojej ziemi deszcz oraz by błogosławić każdej sprawie twych rąk; tak, że będziesz wypożyczał wielu narodom, zaś sam nie będziesz pożyczal. JAHWE uczyni cię głową, a nie kończyną; zatem stale będziesz na wysokości oraz nie będziesz w poniżeniu jeśli będziesz posłuszny przykazaniom JAHWE, twój Boga, które ci dzisiaj przykazuję, byś ich strzegł i je spełniał.

Błogosławieństwa, którymi JAHWE obiecał błogosławić całego Izraela były warunkowe. Tylko ci, którzy stale kroczą w posłuszeństwie Jego przykazaniom mieli otrzymywać te błogosławieństwa.

Ale JAHWE obiecał także przekleństwa dla tych, którzy nie byliby posłuszni Jego przykazaniom i chodzili swoimi drogami.

5 Mojż. 28:15–34

Jeśli byś jednak nie słuchał głosu JAHWE, twój Boga, by strzec i spełniać wszystkie Jego przykazania oraz ustawy, które ci dzisiaj przykazuje, wtedy przyjdą do ciebie wszystkie te przekleństwa oraz cię dosięgną. Będziesz przeklęty w mieście i będziesz przeklęty na polu; będzie przeklęty twój kosz i twoja misa; przeklęty owoc twojego życia, owoc twojej ziemi, plód twojej rogacizny oraz przychówek twoich trzód; przeklęty będziesz wchodząc oraz przeklęty wychodząc. JAHWE rzuci na ciebie klątwę, popłoch oraz zarazę, na każdą sprawę twoich rąk, którą się zajmiesz, dopóki nie będziesz wytępiony i póki nagle nie zginiesz za niegodziwość twych postępów; dlatego, że Mnie opuściłeś. JAHWE przyczepi do ciebie mór, aż cię zgładzi z ziemi, do której idziesz, abyś ją posiadał. JAHWE porazi cię suchotami, zimnicą, gorączką, zapaleniem, posuchą, śniecią i rdzą, więc będą cię prześladować, aż zginiesz. A niebo, które jest nad twą głową, będzie miedzią; zaś ziemia, która pod tobą – żelazem. JAHWE przemieni deszcz twojej ziemi w proch i pył; będzie padał na ciebie z nieba, aż ulegniesz zniszczeniu. JAHWE podda cię tym, którzy są przerażeni przed twym obliczem; jedną drogą wyciągniesz przeciw nim, a siedmioma drogami pierzchniesz przed nimi; i będziesz straszidłem dla wszystkich królestw ziemi. A twoje trupy będą żerem wszelkiego ptactwa nieba i zwierza ziemi, i nikt ich nie spłoszy. JAHWE porazi cię trądem Egiptu, krwawicami, krostami i strupami, z których nie zdołasz się wyleczyć. JAHWE porazi cię obłędem, ślepotą oraz stępieniem umysłu. Zatem po omacku będziesz chodził w południe, tak jak w ciemności chodzi po omacku ślepy; nie powiedzie ci się na tych drogach i będziesz tylko ciemiężony, ograbiany, i nikt cię nie wspomże. Poślubisz sobie żonę, a kto inny się z nią położy; zbudujesz dom, ale w nim nie zamieszkaż; zasadzisz winnicę, ale nie będziesz z niej używał. Twojego byka zarzną na twoich oczach, ale nie będziesz z niego jadł; twojego osła porwą sprzed twojego oblicza oraz do ciebie nie wróci; twoje trzody będą oddane twoim wrogom, a nikt ci nie pomoże. Twoi synowie i twe córki będą wydane obcemu ludowi, a twoje oczy to widzą oraz tęsknią za nimi cały dzień, lecz bezsilna jest twoja ręka. Plon twojej ziemi oraz cały twój trud będzie pożerał lud, którego nie znałeś, i będziesz tylko ciemiężony oraz dręczony po wszystkie dni. Będziesz szalał na widok, jaki zobaczą twoje oczy.

Zauważcie, że to Pan jest tym, który sprawia te wszystkie przekleństwa, by spadły na wszystkich tych, którzy odrzucają Jego drogę i odmawiają chodzenia w Jego przykazaniach. Aby być dosadnym w sprawie konsekwencji za nieposłuszeństwo, lista przekleństw ciągnie się dalej:

5 Mojż. 28:35–48

JAHWE porazi cię złośliwym trądem na kolanach i na goleniach, z którego nie zdołasz się wyleczyć od stopy twojej nogi aż do twojego ciemienia. JAHWE zaprowadzi cię oraz twojego króla, którego ustanowisz nad sobą – do narodu, którego nie znałeś, ani ty, ani twoi ojcowie; i będziesz tam służył cudzym bogom – drewnu oraz kamieniom. U wszystkich ludów, do których uprowadzi cię JAHWE, będziesz straszidłem, baśnią i pośmiewiskiem. Wyniesiesz na pole obfity zasiew, ale mało zbierzesz, bowiem wyniszczy to szarańcza. Zasadzisz oraz będziesz uprawiał winnice, ale wina nie będziesz pił, ani z nich zbierał, bo pożre to robactwo. Będziesz miał sady oliwne w całych twoich granicach – lecz nie będziesz się namaszczał oliwą, bo twoje oliwki opadną. Napłodzisz synów i córki, ale nie będą twoje, bowiem pójdą w niewolę. Wszystkie twoje drzewa oraz plon twojej ziemi przywłaszczy sobie świerszcz. Cudzoziemiec, który będzie wśród ciebie, wyżej i wyżej wyniesie się ponad ciebie; a ty będziesz schodził niżej i

niżej. On ci będzie pożyczką, a ty mu pożyczką nie będziesz; on będzie głową, a ty będziesz kończyną. Przyjdą na ciebie wszystkie te przekleństwa, będą cię prześladować oraz cię ogarną, aż zginiesz; dlatego, że nie słuchałeś głosu JAHWE, twój Bóg, by przestrzegać Jego przykazań i ustaw, które ci zalecił. One będą na tobie oraz na twoim rodzie znakiem i dowodem na wieki. Dlatego, że nie służyłeś JAHWE, twójemu Bogu z radością, uciechą serca i przy dostatku wszystkiego. O głodzie, w pragnieniu, w nagości oraz we wszelkim niedostatku; będziesz służył twójemu wrogowi, którego naśle na ciebie JAHWE. Włoży żelazne jarzmo na twą szyję, aż cię wytępi.

Bóg obiecuje sprawić te wszystkie okropne rzeczy tym, którzy twierdzą, że są Jego, ale odmawiają, by Mu służyć przez posłuszeństwo Jego przykazaniom. Końcowym stanem tych przekleństw jest rozproszenie Izraela pośród wszystkich narodów świata:

I stanie się, że jak się radował JAHWE, gdy dobrze wam świadczył oraz was rozmnażał, tak JAHWE będzie się radował, gubiąc was i tępiąc; będziecie wyplenieni z ziemi do której idziesz, byś ją posiadł. Nadto JAHWE rozproszy cię między wszystkie ludy, od krańca ziemi – do ziemi krańca. Będziesz tam służył cudzym bogom, których nie znałeś, ani ty, ani twoi ojcowie drewnu i kamieniowi. Ale nie wytchniesz i między tymi narodami ani nie znajdzie odpoczynku twoja stopa; a JAHWE da ci tam drżące serce, zanik oczu i boleść duszy. A twoje życie będzie zawieszona przed tobą; będziesz w strachu dniem i nocą, i nie będziesz pewien twego życia.

5 Mojż. 28:63–66

Widzieliśmy z historii, że dokładnie to stało się z Izraelem. Północne królestwo Izraela, które zawsze szło drogą bałwanów, zostało wzięte do niewoli przez Asyryjczyków około 740 roku p.n.e. Te 10 plemion Izraelskich (Dom Izraela) zostało rozproszone po wszystkich narodach świata, i po dziś dzień nie wrócili jeszcze do Ziemi Obiecanej.

Dom Judy (i część Lewitów) doświadczyli innej historii. Chociaż około 586 p.n.e. dostali się do niewoli babilońskiej, oni, częściowo, powrócili do Ziemi i do dziś zachowali swoją tożsamość jako „Żydzi”. To dlatego mamy dziś Żydów.

Żydzi, jako Dom Judy są częścią Izraela, ale nie cały Izrael to Żydzi. Północne królestwo, czyli 10 plemion, nie byli uważani za Żydów. Współczesny Izrael składa się głównie z południowego królestwa, Domu Judy. I chociaż dalej nie żyją w posłuszeństwie do Pisma, (praktykują oni swoją własną Ustną Torę, składającą się z praw i tradycji rabinów, a nie Pisma), to jednak roszczą sobie prawo do Ziemi Izraelskiej.

Z historii żydowskiej widzimy, że jako lud, doświadczyli oni wszystkich tych przekleństw, które obiecał Pan swoim nieposłusznym synom. Jednak, pośród tych wszystkich przekleństw, które spadają na nieposłusznych, istnieje dobra nowina!

Ewangelia jest zwiastowana nawet nieposłusznym:

5 Mojż. 30:1–10

Więc gdy przyjdą na ciebie wszystkie te rzeczy, błogosławieństwo i przekleństwo, które ci przedłożyłem – a weźmiesz je sobie do swego serca wśród wszystkich narodów, pośród które rzuci cię JAHWE, twój Bóg, i nawrócisz się do JAHWE, twój Bóg całym sercem i całą swoją duszą, posłuchasz Jego głosu we wszystkim, co ci dziś przykazuję – ty oraz twoje dzieci wtedy JAHWE, twój Bóg, zwróci twych brańców oraz zmiłuje się nad tobą; i przywróci, i cię zgromadzi spośród wszystkich ludów, między które rozproszył cię JAHWE, twój Bóg. Choćby twoi wygnańcy byli na krańcu nieba – i stamtąd zgromadzi cię JAHWE, twój Bóg, oraz stamtąd cię zbierze. JAHWE, twój Bóg, sprowadzi cię do ziemi, którą posiadali twoi ojcowie, więc ją

posiądziesz; i obdarzy cię, i rozmnoży, bardziej niż twoich praocjów. JAHWE, twój Bóg, przysposobi twe serce oraz serce twojego potomstwa, byś miłował JAHWE, twój Bóg, całym sercem i całą swoją duszą, aby żyć. JAHWE, twój Bóg, obróci wszystkie te przekleństwa na twoich wrogów – na twoich nieprzyjaciół, którzy cię prześladowali. Zaś ty się odwrócisz od błędu i będziesz słuchał głosu JAHWE oraz spełniał wszystkie Jego przykazania, które ci dzisiaj oznajmiam. A JAHWE, dla twojego dobra, nadmierzy ci w każdej sprawie twych rąk, w owocu twojego życia, w płodzie twojego bydła i w plonie twojej roli; gdyż nad tobą znów będzie JAHWE, aby ci dobrze świadczyć, jak radował się z twoich ojców. Tak się stanie, kiedy będziesz słuchał głosu JAHWE, twój Bóg, przestrzegając Jego przykazań i ustaw, napisanych w zwoju tego Prawa; jeśli nawrócisz się do JAHWE, twój Bóg, całym twym sercem i całą swoją duszą.

Jest to bardzo wyraźne zwiastowanie ewangelii. To jest zatem Ewangelia, którą podaje Tora: Jeśli całym sobą się upamiętasz i wrócisz do Pana, i będziesz strzegł Jego przykazań (które dziś daje na Synaju), to wszystkie Boże błogosławieństwa spłyną na ciebie, gdyż oczyści twe serce i przebaczy wszystkie twoje grzechy.

Gdy więc Dom Izraela (Poganie) zostaje wszczepiony, musi on przestrzegać WSZYSTKICH przykazań, które zostały im pierwotnie dane.

To właśnie w tym punkcie narracji Mojżesz opisuje je, jako „nie niedościgłe” i „bliskie ciębie”.

Gdyż to przykazanie, które ci dzisiaj przykazuję, nie jest dla ciebie niedościgłe, ani dalekie. Nie jest ono w niebie, byś powiedział: Kto wstąpi dla nas do nieba, aby je dla nas dostać i obwieścić, abyśmy je pełnili? Ani nie jest ono za morzem, byś powiedział: Kto się dla nas przeprawi za morze i je dostanie, obwieści, abyśmy je pełnili. Lecz bardzo bliskim jest ci to słowo; ono jest w twoich ustach i w twoim sercu, abyś je czynił. Patrz! Dzisiaj składam przed tobą życie i dobro – śmierć i zło. Bowiem ci dzisiaj nakazuję miłować JAHWE, twój Bóg, chodzić Jego drogami i przestrzegać przykazań, ustaw, i Jego praw, abyś żył, rozmnażał się, i aby ci błogosławił JAHWE, twój Bóg na ziemi, do której idziesz, byś ją posiadał.

Mojż. 30:11–16

To tę Ewangelię opisuje Paweł w Rzymian 10!

Życie, błogosławieństwo i pokój (przebaczenie grzechów) uzyskujemy, gdy się nawracamy i zaczynamy żyć w posłuszeństwie wobec przykazań z Pisma, tych wszystkich, które On wtedy dał!

A to zostało zaoferowane przez Mesjasza Domowi Izraela, którzy stali się Poganami lub zostali rozproszeni wśród narodów. Nawet sam Jaszua (Jezus) to powiedział:

Mat. 15:24

On odpowiedział: Zostałem posłany tylko do tych owiec, które zginęły z domu Izraela.

Jest to część ewangelii Chrystusa. Tą samą ewangelię głosił Paweł. Paweł w swoim ostrzeżeniu dla Galacjan oskarżył ich o przekręcanie ewangelii, ponieważ Galacjanie zaczęli wierzyć, że mogą być zbawieni, dając się obrzezywać; a będąc obrzezani, mogą wrócić i obchodzić swoje pogańskie święta na cześć słońca.

Gal. 1:6–7

Dziwię się, że tak szybko przenosicie się od Tego, który was powołał w łasce Chrystusa, do innej ewangelii, która tak naprawdę nie jest ewangelią; lecz tylko są pewni ludzie, co was niepokoją i chcą odmienić Ewangelię Chrystusa.

Następnie Paweł kontynuuje, wypowiadając ostre słowa tym, którzy uczą innej ewangelii:

Ale choćbyśmy my, czy też anioł z Nieba opowiadał wam ewangelię, wbrew tej, którą wam ogłosiliśmy, niech będzie osobą przeklętą przez Boga. Jak wcześniej powiedzieliśmy i teraz znowu mówię, jeśli ktoś wam głosi ewangelię wbrew tej, którą przyjęliście, niech będzie przeklęty przez Boga.

Gal. 1:8–9

W swoich listach Paweł uczy jak Poganie, a dokładnie rozproszony Dom Izraela mogą teraz powrócić do wiary, uzyskać zbawienie z łaski, a następnie w posłuszeństwie praktykować całe Boże Słowo... nie dla zbawienia; lecz dlatego, bo jest to doskonała droga do życia, i sposób na uzyskanie błogosławieństwa.

Żydowska partia obrzezania z Galacjan uczyła Galacjan, że kiedy zostaną obrzezani, to zagwarantuje to ich zbawienie. To oczywiście skłoniło Galacjan do myślenia, że skoro ich zbawienie jest bezpieczne, to mogą wrócić do swoich starych bożków i obchodzić pogańskie święta, takie jak Saturnalia, które dziś znamy jako Boże Narodzenie.

Spójrzcie, jak Paweł oskarża Galacjan o wracanie do ich starych bogów:

Gal 4:8–11

Ale dawniej, nie znając Boga, służyliście istotom nie będących bogami. Zaś teraz, gdy poznaliście Boga, ale bardziej, gdy zostaliście przez Boga poznani, czemu wracacie do bezsilnych oraz biednych żywiołów, którym chcecie znowu, jeszcze raz służyć? Pilnujcie sobie dni, miesiące, pór i lat. Boję się, czy przypadkiem nie utrudziłem się dla was na próżno.

Paweł bardzo się martwił tym, że Galacjanie wracali do świąt tych fałszywych bogów i wykręcali ewangelię, która miała sprowadzić Dom Izraela do świąt JAHWE z 3 Mojż. 23. Galacjanie wpadli w legalistyczny i wykręcony obraz powodu obrzezania i wykorzystali go jako wymówkę do porzucenia Bożych świąt i powrotu do pogańskich – wbrew 5 Mojż. 12:31. Postanowili jeszcze raz pójść własną drogą, co według Jeremiasza 3:8 było powodem, dla którego Bóg rozwiódł się z Domem Izraelskim.

Teraz, skoro wiemy już, że Chrystus i Paweł uczyli o powrocie Domu Izraela do przymierza z JAHWE, do posłuszeństwa wszystkim Bożym przykazaniom, może powinniśmy zbadać ten aspekt ewangelii bardziej szczegółowo...

Ponowne zgromadzenie Domu Izraelskiego

Prorocy mają wiele do powiedzenia na temat ponownego zgromadzenia zagubionych plemion Domu Izraela w czasach ostatecznych. Proroctwo z 5 Mojż. 28–30 wyraźnie opisuje rozproszenie Izraela z powodu ich nieposłuszeństwa wobec Przymierza. I dzisiaj tam ich rzeczywiście znajdujemy. Poprzez Ezechiela Pan wyjaśnia nam, dlaczego rozproszył Dom Izraela.

Ja jestem JAHWE, wasz Bóg! Chodźcie według Moich ustaw, przestrzegajcie Moich sądów i je spełniajcie. Święćcie także Moje szabaty, by były znakiem między Mną – a wami; aby wiedziano, że Ja jestem JAHWE, wasz Bóg. Ale także synowie byli Mi przekorni; nie postępowali według Moich ustaw; nie przestrzegali Moich sądów, które ma pełnić człowiek, aby w nich żył; a Moje szabaty znieważali. Obwieściłem wylać na nich Me oburzenie, a Mój gniew spełnić nad nimi na pustyni. Jednak cofnąłem Moją rękę. Uczyniłem to dla Mojego Imienia, by

nie zostało zniesławione przed oczyma narodów, przed którymi ich wyprowadziłem. Obiecałem im na pustyni, że ich rzucę między narody oraz rozprószę po ziemiach. bo nie wykonywali Moich sądów, wzgardzili Moimi ustawami, Moje szabaty znieważali, a ich oczy kierowały się za bałwanami swoich ojców. Także dałem im niedobre ustawy i sądy, w których nie będą żyć.

Eze. 10:19–25

W wersecie 19 Pan powtarza Swoje wymagania z Przymierza:

„Chodźcie według Moich ustaw, przestrzegajcie Moich sądów i je spełniajcie.”

Następnie przedstawia swoją sprawę wobec Izraela:

„synowie byli Mi przekorni; nie postępowali według Moich ustaw; nie przestrzegali Moich sądów.”

Z tego powodu przysiągł On, że „ich rzuci między narody oraz rozprószy po ziemiach”. Cała reszta to historia.

Proroctwo o dwóch kijach z Ezechiela 37 mówi o czasie w naszej niedalekiej przyszłości, kiedy Pan zgromadzi rozproszonych, a obecnie żałujących synów Izraela, z powrotem do Ziemi, by zjednoczyć ich z żałującym domem Judy.

Ezechiel 37:15–28

I doszło mnie słowo JAHWE, głosząc: A ty, synu człowieka, weź sobie jeden pręt i na nim napisz: Dla Judy i synów Izraela, jego towarzyszy. Weź także inny pręt i na nim napisz: Dla Józefa, szczepu Efraima i całego domu Izraela, jego towarzyszy. Potem złóż je jeden w kierunku drugiego w jeden pręt, by w twej ręce utworzyły całość. A gdy synowie twojego ludu ci powiedzą, mówiąc: Czy nam nie wskażesz, do czego ci to służy? Wtedy im oznajmisz: Tak mówi JAHWE: Oto Ja biorę pręt Józefa, który jest w ręce Efraima oraz pokoleń Izraela, jego towarzyszy, i złożę go z prętem Judy, więc uczynię je jednym pnem, by w Mejej ręce utworzyły całość. Zaś pręty, na których to napiszesz, miej przed ich oczyma w twojej ręce. I im powiedz: Tak mówi JAHWE: Oto Ja wezmę synów Izraela spośród narodów, do których zaszli; zgromadzę ich zewsząd oraz zaprowadzę ich do ich ziemi. I na tej ziemi, na górach izraelskich, uczynię ich jednym narodem; jeden też król będzie ich wszystkich królem. Nie będą nadal dwoma narodami i nigdy więcej nie rozpadną się na dwa królestwa. Nie będą się nadal kalali swoimi bałwanami, swymi obmierzłościami oraz swoimi występkami; wyratuję ich ze wszystkich ich grzechów, w których grzeszyli. Oczyszczę ich i znowu będą Moim ludem, a Ja będę ich Bogiem. Mój sługa Dawid będzie nad nimi królem oraz wszyscy będą mieli jednego Pasterza. Będą postępowali według Moich sądów, przestrzegali Moich ustaw oraz je spełniali. Będą mieszkać w kraju, który oddałem Mojemu słudze Jakubowi; tym, w którym mieszkali wasi przodkowie; tak, będą w nim mieszkać na wieki oni, ich synowie, oraz synowie ich synów. Zaś Dawid, Mój sługa, będzie na wieki ich księciem. Zawrę z nimi Przymierze Pokoju – będzie ono z nimi Przymierzem Wiecznym. I osadzę ich, i ich rozmnożę, i pośród nich, na wieki ustanowię Moją Świątynię. Zaś Mój Przybytek będzie nad nimi i będę ich Bogiem, a oni będą Moim ludem. Gdy Moja Świątynia będzie wśród nich na wieki, narody poznają, że to Ja, JAHWE, uświęcam Izraela.

Mała uwaga: „pręt” – po hebrajsku „*ets*”, oznacza także „drzewo, gałąź lub drewno”; przyda nam się to, gdy będziemy czytać Rzymian 11.

Pismo uczy, że Izrael jest „drzewem oliwnym” w kontekście jego ułamanych gałęzi.

Jer. 11:16

Rozłożystą oliwką, piękną z owocu i na spojrzenie, nazwał JAHWE twe imię; a przy odgłosie wielkiej burzy roznieci wokół niej wielki ogień, więc połamię się jej gałęzie.

Od czasów króla Salomona do dziś Północne Królestwo Izraela i Południowe Królestwo Judy nigdy nie były zjednoczone. Pan poprzez Asyryjczyków zesłał Północne Królestwo na zesłanie i rozproszył ich wśród narodów świata. Ale proroctwo to mówi, że Pan sprowadzi synów Izraela spośród narodów, do których poszli i zbierze ich w ich ziemi. W tym czasie synowie Izraela, którzy pokutowali i zostali sprowadzeni, będą przestrzegać przykazań Pana i chodzić według Jego zasad i praw. Ci ludzie będą zatem przestrzegać Przymierza, które Pan zaoferował ludziom ze wszystkich pokoleń, tak jak mówi proroctwo z 5 Mojżeszowej 30.

W innym słowie Pana skierowanym do proroka Jeremiasza, Pan wyjawia warunki, na jakich przebaczy Swojemu zbuntowanemu ludowi i ponownie zgromadzi ich z całego świata, gdzie ich rozproszył.

Jer. 29:11–14

Ponieważ Ja znam zamysły, które wam zaplanowałem, mówi JAHWE; zamysły szczęścia, a nie niedoli, aby wam dać przyszłość i nadzieję! A wtedy będziecie Mnie wzywać i pójdziecie, aby się do Mnie modlić, a Ja was wysłucham. Szukając Mnie – znajdziecie, gdy będziecie Mnie szukać całym waszym sercem. Dam się wam znaleźć mówi JAHWE; przywrócę waszych wygnańców i zgromadzę was ze wszystkich narodów oraz ze wszystkich miejsc, do których was zagnałem – mówi JAHWE. Przyprawdę was na miejsce, z którego was wyprowadziłem!

Kiedy Jego zbuntowani ludzie odwracają się od swoich samowolnych dróg i godzą się słuchać przykazań Przymierza, to Pan im przebaczy i zgromadzi ich na nowo do ojczyzny. Mojżesz ostrzegł drugie pokolenie Izraelitów, które wyszło z Egiptu, że pewnego dnia lud odwróci się od Pana.

Ale Dobra Nowina jest taka, że w dalekiej przyszłości, gdy się upamiętają i wrócą do swego Pana, wtedy On będzie wierny i dotrzyma im Swojej obietnicy:

5 Mojż. 4:25–31

Kiedy urodzisz synów i wnuków oraz usadowicie się na tej ziemi i się skazicie, i uczynicie sobie rzeźby, podobizny czegokolwiek więc uczynicie zło w oczach JAHWE, waszego Boga, by Go rozjątrzyć, to zaświadczam wam dzisiaj niebiosami i ziemią, że szybko wyginiecie z ziemi, do której idziecie przez Jordan, by ją posiąść; długo na niej nie pożyjecie, ale będziecie wytępieni. JAHWE rozproszy was między ludy i zostanie z was nieliczna garstka pomiędzy narodami, do których was zaprowadzi JAHWE. Będziecie tam służyli bóstwom, dziełu ludzkich rąk, drewnu i kamieniowi, które nie widzą, nie słyszą, nie jedzą, ani nie mają powonienia. I stamtąd poszukasz JAHWE, twój Bóg, oraz znajdziesz, kiedy Go będziesz szukał całym twoim sercem i całą swoją duszą. W twej niedoli, kiedy w następstwie czasów wszystko to cię spotka, wtedy zwrócisz się do JAHWE, twój Bóg, oraz usłuchasz Jego głosu, gdyż JAHWE, twój Bóg, jest Bogiem miłosiernym; nie opuści cię, ani cię nie zagubi, i nie zapomni przymierza twoich ojców, które im zaprzysiągł.

Prorocy także potwierdzają to rozproszenie Izraela i ich ponowny powrót do Ziemi.

Eze. 11:16–20

Więc oświadczysz: Tak mówi Pan, JAHWE: Chociaż ich wydalilem między narody, rozproszyłem po ziemiach oraz byłem dla nich tylko drobną świątynią w ziemiach, do których zaszedli; dlatego powiesz: Tak mówi Pan, JAHWE: Zgromadzę was spośród narodów; zbiorę was z ziem, po których jesteście rozproszeni i oddam wam ziemię Izraela. Zatem tam wejdą i usuną z niej wszystkie jej ohydy oraz wszystkie jej obmierzłości. Dam im też jedno serce, a w waszym wnętrzu złożę nowego Ducha; usunę z ich ciała kamienne serce i dam im serce mięsiste, aby postępowali według Moich zasad prawnych, stali na straży i je spełniali; tak będą Moim ludem, a Ja będę ich Bogiem.

W innym zwiastowaniu Dobrej Nowiny, zebranie rozproszonego Domu Izraela tak jest obwieszczane:

Jer. 31:9–11

Narody! Słuchajcie słowa JAHWE i zwiastujcie je po dalekich wyspach, i powiedzcie: Ten, który rozproszył Izraela, znowu go zgromadza i strzeże, jak pasterz swojej trzody! Gdyż JAHWE wyzwolił Jakuba; wyswobodził go z mocy tego, który był silniejszy od niego. Tak przyjdą i będą się weselić na wyżynie syjońskiej; podążą do dobra JAHWE, do zboża, do moszczu, do oliwy oraz do młodych trzód i stad; a ich dusza będzie niczym zroszony ogród, nie będą więcej mdleć.

I znowu

Jer. 32:37–39

Oto zgromadzę ich ze wszystkich krajów, do których ich zapędziłem w gniewie, Moim oburzeniu i w wielkim uniesieniu; przywrócę ich na to miejsce i pozwolę im bezpiecznie mieszkać. Będą Mi ludem, a Ja będę im Bogiem. I dam im jedno serce, i jedną drogę, by się Mnie obawiali po wszystkie dni dla ich szczęścia oraz ich synów po nich.

I jeszcze:

Jer 23:3

Ja zgromadzę szczątek Moich owiec ze wszystkich krain, do których je rozpędziłem; sprowadzę je do ich zagród, więc rozplodzą się oraz rozmnożą.

Dobłą Nowiną Nowego Testamentu jest to, że Chrystus dokonał dzieła odkupienia, aby ci, którzy pokutują i przestrzegają Prawa Mojżeszowego mogli wrócić do Ziemi Obiecanej, która jest dziedzictwem Bożych ludzi.

Ewangelia jako „Tajemnica”

Widzieliśmy, że w Prawie i u Proroków Ewangelia mówi, że Boża sprawiedliwość została objawiona z nieba w postaci Instrukcji z góry Synaj. Paweł w Rzymian 9 cytuje 5 Mojżeszową 30, by pokazać, że Boża sprawiedliwość odnajdywana jest w przykazaniach, które „jeśli człowiek będzie spełniał, będzie w nich żył”.

Ewangelia oferowana jest całemu Izraelowi na pewnych warunkach. Jeśli przyjmą Boże Słowo za prawdę i konsekwentnie będą go przestrzegali, to otrzymają wszystkie Boże błogosławieństwa.

Lecz jeśli odmówią posłuszeństwa, co jest równoznaczne z odrzuceniem Bożego Słowa, a tym samym odrzuceniem Jaszua, to będą przeklęci i zostaną rozproszeni po narodach, by służyć tam fałszywym bogom pogan.

W liście do Efezjan Paweł pisze o ewangelii, jako o tajemnicy. Paweł sam opisuje tę tajemnicę:

Efez. 3:4–5

Czytając, możecie poznać moją wiedzę o tajemnicy Chrystusa, która w innych pokoleniach nie została wyjaśniona synom ludzi, aby teraz, w Duchu, zostać objawioną jego świętym apostołom i prorokom. Tajemnica ta to prawda z Pisma, która w przeszłości nie była rozumiana, lecz wraz z dokonaniem przez Chrystusa dziełem odkupienia (część 1) i zrozumieniem tego przez Jego naśladowców, ta „tajemnica” prawdy biblijnej stała się zrozumiała.

Zatem tajemnica NIE JEST czymś, co nie było wcześniej objawione, lecz raczej jest czymś, co nie było wcześniej w pełni ZROZUMIAŁE.

Co to za tajemnica, o której mówi Paweł?

Przeczytajmy Efezjan 1:7–14

W nim mamy odkupienie przez jego krew oraz darowanie fałszywych kroków według bogactwa Jego łaski, która zaobfitowała dla nas. We wszelkiej mądrości i roztropności oznajmił nam tajemnicę Jego woli, według Jego upodobania, które postanowił w Chrystusie, by, gdy dopełnią się czasy, wszystko zjednoczyć w Chrystusie, w niebiosach, jak i na ziemi. W nim, w którym też zostaliśmy wybrani losem, będąc przeznaczeni według zamiaru Tego, co wszystko sprawia według postanowienia Jego woli, abyśmy wcześniej położyli nadzieję w Chrystusie i byli ku chwale Jego wspaniałości. W Nim i wy jesteście, po usłyszeniu słowa prawdy, ewangelii waszego zbawienia. Przez Niego też uwierzyliście oraz zostaliście zapieczętowani Świętym Duchem obietnicy, który jest poręką naszego dziedzictwa względem odkupienia własności, dla chwały Jego wspaniałości.

Tutaj mamy podsumowanie Pawła, co to jest „tajemnica”. Nazywa to „tajemnicą Jego woli”. Tajemnicą, o której mówiła Tora (Prawo) i Prorocy, a która nie była rozumiana, dopóki nie przyszedł Chrystus, jest to, że Bóg chce „wszystko zjednoczyć w Chrystusie”.

O tej tajemnicy rzeczywiście mówiły Tora i Prorocy. Tora opisuje „Proroka” jak Mojżesz, który będzie miał posłuch jak Mojżesz. Prorocy w wielu miejscach i na wiele sposobów opisują panowanie Chrystusa, tak że nie mamy tu miejsca, by to wszystko przedstawić.

Tajemnica, o której mówi Paweł to ta, że pojawi się „Prorok” i że Boży ludzie będą musieli słuchać Go w każdym detalu. (Przy okazji – Chrystus przestrzegał Tory – tak jak Mojżesz).

A Prorocy opisują Chrystusa i czasy mesjańskie jako czas sprawiedliwości na ziemi.

Paweł nazywa tę „tajemnicę Jego woli” „słowem prawdy – ewangelią naszego zbawienia”!

Czyli tajemnica jest ewangelią. Można by to przedstawić takim równaniem:

Tajemnica = słowo prawdy = ewangelia = Chrystus jednoczący wszystkie rzeczy.

Chrystusem, który miał „wszystko zjednoczyć”, będzie Ten, kto wypełni wypowiedzi proroków. Czyli nawet to proroctwo z Ezechiela 37 o dwóch kijach, które stają się jednym, zostanie wypełnione „w Chrystusie”. Tajemnica „teraz objawiona” jest taka, że Chrystus połączy oba domy Izraela i uczyni z nich „jeden lud”.

Paweł wyjaśnia dalej wypełnienie się proroctwa z Ezechiela 37.

Efez. 2:11–13

Dlatego wspominajcie sobie, wy, niegdyś poganie w cielesnej naturze, nazywani nieobrzezaniem, z powodu nazywania obrzezka tego, co jest uczynione ręką na cielesnej naturze; że byliście tamtego czasu (1) bez Chrystusa, (2) oddzieleni od obywatelstwa Izraela, (3) obcymi dla przymierza obietnicy, nie mający nadziei oraz bezbożni na świecie. Ale teraz, w Jaszua Mesjaszu, wy, niegdyś będący daleko, pozostajecie blisko przez krew Chrystusa.

I dalej, w rozdziale 3:4–6

Czytając, możecie poznać moją wiedzę o tajemnicy Chrystusa, która w innych pokoleniach nie została wyjaśniona synom ludzi, aby teraz, w Duchu, zostać objawioną jego świętym apostołom i prorokom: poganie, przez Ewangelię, są (1) współdziedzicami (2) jednym ciałem oraz (3) współuczestnikami Jego obietnicy w Chrystusie.

Wrócimy jeszcze do Efezjan 2 i 3 oraz jego objawienia ewangelii jako „tajemnicy” nieco później. Wpierw musimy jednak odkryć, kim są ci „poganie”, o których mówi Paweł.

Kim są Poganie?

Aby zrozumieć, kim są ci „poganie”, o których w swoich listach stale wspomina Paweł, apostoł, musimy zwrócić się do tego, co napisał prorok Ozeasz.

Ozeasz 1:1–2:2

Oto słowo JAHWE, które doszło do Hozeasza, syna Beeru za dni Uzyela, Jotama, Achaza i Chiskjasza – królów Judy, oraz za dni króla izraelskiego Jerobeama, syna Joasza.

Objawienie to zostało dane jeszcze w czasach, gdy istniały oba domy izraelskie. Północne królestwo znane jako „Izrael” oraz południowe królestwo znane jako „Juda” żyły obok siebie. Gdy JAHWE zaczął przemawiać do Hozeasza, powiedział do niego:

Pójdiesz i pojmiesz sobie nierządzą kobietę oraz będziesz miał dzieci z nierządu; ponieważ lud uprawia cudzołóstwo, odstępując od JAHWE. Więc poszedł i pojął Gomerę, córkę Dyblaima; a ta poczęła i urodziła mu syna. Zaś JAHWE powiedział do niego: Nazwij jego imię Jezreel, gdyż niedługo będę poszukiwał krwi Jezreela na domu Jehy i położę kres królestwu domu Izraela. Owego dnia stanie się, że skruszę łuk Izraela w dolinie Jezreel!

Pierwszy syn Ozeasza miał upamiętniać to, że Bóg miał zamiar zakończyć królestwo Izraela. Zgodnie z podobnymi proroctwami, Izrael został wzięty do niewoli przez Asyrię i rozproszony wśród narodów świata.

I znowu poczęła, i urodziła córkę; zatem Pan do niego powiedział: daj jej imię Lo–Ruchama! Bo więcej się nie zmiłuję nad domem Izraela. Bo na pewno im nie przebaczę. Jednak zlituję się nad ludem Judy. Wybawię ich przez JAHWE, ich Boga; lecz nie wybawię ich przez łuk, miecz, wojnę, ani przez rumaki i jeźdźców!

Córka Ozeasza Lo–Ruchama została tak nazwana, by przypominała, że Izraelowi, północnemu królestwu, JAHWE nie okaże litości ani współczucia.

A kiedy odstawiła Lo–Ruchamę, znowu poczęła i urodziła syna. Więc Pan powiedział: daj mu na imię Lo–Ammi! Bo wy nie jesteście Moim ludem, a Ja nie będę waszym Bogiem.

Kolejny syn Ozeasza Lo–Ammi był oświadczeniem Pana o rozwodzie i separacji z północnym królestwem Izraela. Już nie mieli być traktowani jako Jego lud. Byli nieposłuszni i wybrali czczenie innych bogów pogan. Zostali rozpędzeni i rozproszeni po narodach.

I tu, w tym momencie, proroczy obraz robi się fascynujący. Do tego tutaj odnosi się Paweł w swoich listach:

Lecz kiedyś liczba synów Izraela będzie jak piasek morski, co się nie daje zmierzyć, ani zliczyć. I będzie, że zamiast tego, co im mówiono: Nie jesteście Moim ludem – nazywać ich będą synami Boga żywego. Wtedy synowie Judy oraz synowie Izraela zgromadzą się razem. I postawią nad sobą jedną głowę oraz rozciągną się z tej ziemi; bo będzie wielkim dzień Jezreela!

Północne królestwo, które nie miało się już zwać „mój lud”, ma stać się olbrzymim, niezliczonym mnóstwem ludzi. Ci Izraelici, potomkowie rozproszonego domu Izraela, zostaną nazwani „synami Boga żywego”. W tym czasie, narody Judy i Izraela staną się jednym ludem w Ziemi obietnicy. Przypatrzcie się uważnie, jak Paweł cytuje i stosuje słowa proroka Ozeasza do nowotestamentowego kościoła:

Rzymian 9:23–26

A co, jeśli chce dać poznać bogactwo swojej chwały nad naczyniami miłosierdzia, które wcześniej przygotował ku chwale oraz je z nas powołał, nie tylko z Żydów, ale i z pogan? Jak mówi w Ozeaszu: Nie mój lud nazwę – moim ludem i nie kochaną – kochaną. A stanie się to w miejscu, gdzie zostało im powiedziane: Nie wy jesteście moim ludem; tam będą nazwani dziećmi Boga żyjącego.

W swoim objaśnianiu ewangelii Paweł zauważa, że Bóg wzywa Żydów oraz Pogan. I cytuje Ozeasza jako dowód, że powinniśmy spodziewać się, iż Bóg będzie wzywał Pogan! Ale cytuje on ten fragment, który przed chwilą czytaliśmy, gdzie prorok Ozeasz wyraźnie mówi o Północnym Domu Izraela, o rozproszonych potomkach północnego królestwa! To ICH ma na myśli, gdy pisze „poganie”. I to ma sens.

Północne królestwo Izraela zostało rozproszone wśród narodów („Pogan”), zmieszało się z nimi i pożeniło. Właściwie jest zatem określać potomków domu Izraela jako Poganie! Stąd ewangelia, która jest opisana w Efezjan, jest taka, że Bóg wzywa Żydów (południowe królestwo) oraz Pogan (rozproszone północne królestwo Izraela), by stali się jedno w i dzięki dziełu Chrystusa. Jest to dzieło wypełnienia się proroctwa o dwóch kijach z Ezechiela 37. Wszyscy inni prorocy zgadzają się z tym. W dniach ostatecznych, dzięki Chrystusowi, dwa królestwa staną się znowu jednym.

Kim są Poganie?

Według Pawłowego użycia terminu, cytowanego z proroków, określenie Poganie odnosi się do potomków rozproszonego domu Izraela i do pozostałych ludzi ze wszystkich narodów, którzy dzięki dziełu Chrystusa i świadectwu Pisma oraz naśladowców Chrystusa, wchodzą – poprzez Chrystusa – w przymierze z Bogiem. Zatem stałe odnoszenie się do „Żydów i Pogan” w swoich listach przez Pawła, odnosi się do proroczych wypowiedzi na temat północnego i południowego królestwa, dwóch domów Izraela – stających się jedno.

Ale tajemnica jest tutaj większa niż tylko dwa królestwa lub dwa kije stające się jedno. Wciąż tajemnicą jest to, jak to w ogóle było możliwe. W rzeczywistości istnieje ogromny problem, który JAHWE musiał rozwiązać, aby przywrócić Dom Izraela.

Ewangelia zaczyna robić się tutaj coraz ciekawsza.

Tajemnica Chrystusa

Paweł zwraca się do „Pogan”

Efez. 2:11–13

Dlatego pamiętajcie, że wy, niegdyś poganie w ciele, nazywani nieobrzezaniem przez tych, których nazywają obrzezaniem dokonany ręką na ciele, że byliście w tamtym czasie (1) bez Chrystusa, (2) oddzieleni od społeczności Izraela i (3) obcy przymierzom obietnicy, nie mający nadziei i bez Boga na tym świecie. Teraz zaś, w Chrystusie Jezusie, wy, którzy niegdyś byliście daleko, zostaliście sprowadzeni blisko we krwi Chrystusa.

Dlaczego ci Poganie nazywani są przez Żydów „nieobrzezaniem”, a sami zwą się „obrzezaniem”?

Zobaczmy, co Pismo mówi... Po pierwsze, Paweł mówi gdzie indziej.

Rzym. 2 25

Obrzezanie jest pożyteczne, jeżeli spełniasz Prawo. Zaś jeśli byłbyś przestępcą Prawa, twoje obrzezanie stało się nieobrzezaniem.

Mówi on tutaj, że obrzezanie nic nie znaczy, jeśli nie spełniasz także wszystkich Instrukcji z Pisma. Twoje „obcięcie ciała” staje się „nieobrzezaniem”, jeśli nie przestrzegasz reszty Tory. Prorok Jeremiasz mówi to samo.

Jer. 9:23–25

Lecz kto się chce chwalić tym, niech się chwali, że zrozumiał i poznał Mnie, że Ja, JAHWE spełniam miłość, sąd i sprawiedliwość na ziemi, oraz że mi się to podoba, mówi JAHWE. Oto nadchodzą dni, mówi JAHWE, gdy doświadczę każdego obrzezanego tylko na ciele. Micraim i Judę, Edom i synów Ammonu, Moab i wszystkich, co mieszkają w pociętych na kawałki stronach puszczy; bo wszystkie narody są nieobrzezane, i cały dom Izraela jest nieobrzezanego serca.

Ci, którzy obrzynają swoje ciało, a nie przestrzegają reszty przykazań Pana, widziani są w oczach Pana, jakby NIE byli obrzezani!

Tak więc Paweł mówi o „Poganach” i stwierdza, że Żydzi nazywają ich „nieobrzezaniem”. Czemu? Bo chociaż są oni rozproszoną resztką północnego domu Izraela i są obrzezani w ciele, buntują się jednak przeciwko całej reszcie przykazań z Pisma! Poganie poprawnie są nazywani „nieobrzezaniem”, bo chociaż mają cielesne obrzezanie, wciąż buntują się przeciwko JAHWE. Paweł określa ich dalej jako: „oddzieleni od społeczności Izraela”.

Określenie to zdefiniowane jest w Leksykonie Freiberga jako: „odłączać, odseparowywać; w formie pasywnej w NT: być obcym czemuś, być oddzielonym od czegoś”.

Od czego ci Poganie zostali kiedyś oddzieleni? Oczywiście od społeczności Izraela. A jak ktoś może być odłączony lub oddzielony od czegoś, do czego nigdy nie był przyłączony?

Język zastosowany przez Pawła znowu sugeruje, że mówi on do ludzi (Pogan – rozproszone północne królestwo), którzy byli kiedyś częścią Izraela i obrzezani zgodnie z Przymierzem, lecz teraz, w swoim stanie oddzielenia, są odseparowani od obietnic. Paweł używa trzeciej aluzji do określenia tych Pogan.

Mówi on: „wy, którzy niegdyś byliście daleko, zostaliście sprowadzeni blisko”. I znowu przywołuje to na myśl słowa prorocze wypowiedziane na temat rozproszonego północnego królestwa Izraela.

Eze. 11:15–17

Synu człowieka! To twoi bracia, twoi bracia, ludzie twojego powinowactwa i cały dom Izraela; wszyscy, do których mieszkańcy Jeruzalaim powiadają: Usunęliście się od JAHWE; ta ziemia nam jest dana w posiadanie! Więc oświadczysz: Tak mówi Pan, JAHWE: Chociaż ich wydalilem między narody, rozproszyłem po ziemiach oraz byłem dla nich tylko drobną świątynią w ziemiach, do których zaszli; dlatego powiesz: Tak mówi Pan, JAHWE: Zgromadzę was spośród narodów; zbiorę was z ziem, po których jesteście rozproszeni i oddam wam ziemię Izraela.

Zatem ci z całego domu Izraela, którzy zostali daleko wypędzeni, zostaną sprowadzeni blisko, gdy z powrotem zostaną zgromadzeni w Izraelu. Paweł objawia dalej zawartość tajemnicy, która jest jego ewangelią.

W Efezjan 3:4–6 pisze:

Czytając to, możecie poznać moją wiedzę o tajemnicy Chrystusa. Ta tajemnica w innych pokoleniach nie została wyjaśniona synom ludzi, aby teraz, w Duchu, zostać objawioną jego świętym apostołom i prorokom. Poganie, przez Ewangelię, są (1) współdziedzicami, (2) jednym ciałem oraz (3) współuczestnikami Jego obietnicy w Chrystusie.

„Tajemnica o Chrystusie”, o jakiej mówi Paweł to taka, że ewangelia wskazuje sposób, w jaki Poganie mogą stać się dziedzicami ziemi, którą Bóg przyrzekł Abrahamowi; członkami ciała – jakim jest lud Izraelski i współuczestnikami obietnicy, jaką Bóg złożył Abrahamowi. Czyli Poganie stają się pełnymi uczestnikami tych samych praw, jakie mają już pozostali członkowie wspólnoty Izraelskiej.

A jaka też tkwi tajemnica w przyłączeniu Domu Izraela (Pogan) wspólnie z Domem Judy do Izraela?

W tym miejscu osiągamy punkt kulminacyjny tajemnicy ewangelii... Kiedy łamane jest Boże prawo, traktowane jest to jako cudzołóstwo wobec Boga. Mamy być Mu posłuszni i tylko Jemu. Służąc innym przykazaniom i nauczaniu, które są sprzeczne z Jego Słowem, w Bożych oczach jest tym samym, co służenie innym bogom. Dom Izraela popełnił takie cudzołóstwo i nie wrócił do Boga, do swego męża.

Jer. 3:20–21 i 25

Bo jak żona się sprzeniewierza swojemu mężowi, tak się sprzeniewierzyliście Mnie, domie Izraela mówi JAHWE. Sprzeniewierzyli swoją drogę, idąc w swoją stronę i stąd nie słuchali Bożej drogi. Po wierzchołkach gór głos się rozlega, błagalny płacz synów Izraela, dlatego, że skrzywili swoją drogę, zapomnieli o JAHWE, swoim Bogu. Zostaliśmy pogrążeni w naszej hańbie oraz okrywa nas wstyd, bo zgrzeszyliśmy przeciwko JAHWE, naszemu Bogu, my i nasi ojcowie, od naszej młodości aż po dzień dzisiejszy; nie słuchaliśmy głosu JAHWE, naszego Boga.

I chociaż oba domy, Judy i Izraela popełniły cudzołóstwo, dom Izraela zdradził Boga, lecz nigdy nie wrócił po swoim odejściu. Bóg nie miał innego wyjścia, jak wręczyć domowi Izraela list rozwodowy i w konsekwencji zostali oni rozproszeni wśród narodów jako Paganie.

Jer. 3:8

I widziałem, że aczkolwiek z powodu hańbienia się odstępczyni izraelskiej wydalilem ją, dając jej list rozwodowy, jednak nie ulękła się tego jej wiarołomna siostra judzka; poszła i sama także oddała się rozpuście.

Ponieważ JAHWE rozwiódł się z Domem Izraela, musiał On złożyć obietnicę, że odnowi z nim przymierze.

Jer. 31:30–32

Oto nadejdą dni, mówi JAHWE, że zawrę z domem Izraela i domem Judy Nowe Przymierze. Nie takie, jak to Przymierze, które zawarłem z ich ojcami, kiedy ich wziąłem za rękę, aby ich wyprowadzić z ziemi Micraim. To Moje Przymierze zerwali, chociaż nie przestałem być ich panem, mówi JAHWE. Lecz oto Przymierze, które po owych dniach zawrę z domem Izraela, mówi JAHWE: Złożę Moje Prawo w ich wnętrzu oraz wypiszę je w ich sercu, abym był ich Bogiem, a oni byli Mi ludem.

Na górze Synaj Izraela zawarł związek małżeński z samym Bogiem. Bóg był mężem dla Izraela. Izrael podzielił się na dwa królestwa, Północne i Południowe, Dom Izraela i Dom Judy. Dom Izraela został rozwiedziony i rozproszony po świecie jako poganie.

Nie takie, jak to Przymierze, które zawarłem z ich ojcami, kiedy ich wziąłem za rękę, aby ich wyprowadzić z ziemi Micraim. To Moje Przymierze zerwali, chociaż nie przestałem być ich mężem, mówi JAHWE.

Lecz Bóg powiedział, że w późniejszych czasach, po tym, jak odejdą daleko, przyprowadzi ich blisko Siebie. Główna natura Nowego (Odnowionego) Przymierza opiera się zapisaniu Bożego Prawa, które złamali, w ich sercach i umysłach.

A tak przy okazji – powodem, dla którego przymierze określamy mianem „odnowione” zamiast nowe, jest to, że w języku hebrajskim słowo to oznacza odnowić... i JAHWE jest bardzo precyzyjny mówiąc (werset 32), że z domem Izraela zostanie odnowione przymierze.

Można to tak samo rozumieć, jak nowy księżyc... księżyc odnawia się co miesiąc.

Dom Izraela zostaje zatem odnowiony w przymierzu, które zawiera zapisanie Bożego Prawa w naszych sercach i umysłach. Jednakże, tym razem przymierze będzie trwać, nie tak jak poprzednio, kiedy ich Ojciec odrzucił. Stąd, całym sednem posłuszeństwa Bożemu prawu jest to, że teraz chcemy być posłuszni, bo kochamy Boga (np. 1 Jan 5:2–3).

Dom Izraela znowu będzie Jego ludem i będzie Go kochał całym sercem, duszą i umysłem, pilnując wszystkich Jego przykazań, i to właśnie jest miłowaniem Boga.

Lecz oto Przymierze, które po owych dniach zawrę z domem Izraela, mówi JAHWE: Złożę Moje Prawo w ich wnętrzu oraz wypiszę je w ich sercu, abym był ich Bogiem, a oni byli Mi ludem.

Ale mamy tutaj problem.

Paweł wyraźnie stwierdza, że tajemnicą ewangelii jest to, że Dom Izraela (Efez. 3:4–6) jeszcze raz stanie się uczestnikiem Izraela. Paweł wyraźnie stwierdza, że Paganie, do których zalicza się Dom Izraela, są z powrotem wszczepieni w drzewo oliwne (Rzym. 11).

Tora mówi, że jeżeli kobieta zostanie rozwiedziona, to nie możesz jej ponownie poślubić.

5 Mojż. 24:1–4

Kiedy ktoś pojmie żonę i stanie się jej małżonkiem, a się zdarzy, że nie znajdzie upodobania w jego oczach, ponieważ znalazł w niej coś sprośnego, niech jej napisze list rozwodowy, da w jej rękę oraz puści ją ze swojego domu, a ona wyjdzie z jego domu, pójdzie i wyjdzie za drugiego męża, i jeżeli znienawidzi ją i ten drugi mąż napisze jej list rozwodowy, da w jej rękę i puści ją ze swego domu; albo gdy umrze ów drugi mąż, wtedy jej pierwszy mąż, który ją puścił, nie może jej pojąć powtórnie, po tym, kiedy została skażoną. Jest to ohydą przed JAHWE; nie kalaj ziemi, którą JAHWE, twój Bóg, oddaje ci w posiadanie.

Pamiętajcie, Dom Izraela został rozwiedziony:

Jer. 3:8

I widziałem, że aczkolwiek z powodu hańbienia się odstępczyni izraelskiej wydalilem ją, dając jej list rozwodowy, jednak nie ulękła się tego jej wiarołomna siostra judzka; poszła i sama także oddała się rozpuście.

Ale JAHWE powiedział przez proroków, że Dom Izraela zostanie złączony w jedno i przyprawiony z powrotem do przymierza z JAHWE; odnawiając ich w przymierzu i zapisując w ich sercach i umysłach Boże prawo. Pytanie, z jakim rabini się zmagali przez setki lat, brzmiało: „jak Bóg może ponownie poślubić rozwiedziony Dom Izraela bez łamania SWOJEGO WŁASNEGO PRAWA!” Świętość i sprawiedliwość JAHWE zdefiniowana jest Jego własnym Prawem. JAHWE nie może określać Swojej sprawiedliwości poprzez Swoje Prawo, a następnie łamać Swoje Prawo...

TU WŁAŚNIE TKWI CAŁA TAJEMNICA EWANGELII !!

Jak Bóg może poślubić kogoś, kogo rozwiódł, bez łamania Swojego Prawa? Jeśli złamałby Swoje prawo, poślubiając ponownie Dom Izraela, to według Swoich standardów nie byłby już sprawiedliwy i doskonały. A na dodatek, jeśli nie poślubi Domu Izraela, to nie dotrzymuje Swojego Słowa, czyli składa fałszywe świadectwo. Jest to paradoks, którego nikt nie rozumiał; nie dlatego, że nie był objawiony, ale dlatego, że nikt nie mógł tego pojąć.

Paweł rozwikłał go. W liście do Rzymian Paweł wyjaśnia fakt, że Poganie (Dom Izraela) są wszczepiani w drzewo oliwne poprzez swoją wiarę, dającą im zbawienie z Bożej łaski, dzięki dokończonemu dziełu Chrystusa na krzyżu. Mowa o tym w Rzymian 11.

Nikt się nie pyta dlaczego Chrystus musiał zmartwychwstać. Mówi się nam zawsze o znaczeniu Jego śmierci, jako zapłacie za wszystkie nasze grzechy. Ale czemu było to takie ważne, że prorocтво mówiło o powstaniu Chrystusa z martwych? Dlaczego to takie ważne, że On żyje? Mogliśmy zostać zbawieni od naszych grzechów bez Jego zmartwychwstania, więc czemu ono służy?

Paweł znalazł odpowiedź na te głębokie pytania i w Rzymian uczył rozwiązania tej zagadki tych, którzy znali prawo. Paweł czytając Pismo zrozumiał, że Boże prawo jest wiążące dla nas tak długo, jak długo żyjemy.

Rzym 7:1

Czyż nie wiecie bracia (gdyż mówię tym, co znają Prawo), że Prawo jest panem człowieka przez czas, jak długi żyje?

Paweł czytając Pismo zrozumiał, że Boże prawo jest wiążące dla nas dopóty, dopóki żyjemy. Kiedy umieramy, wszelkie konsekwencje prawa znikają. Ma to zastosowanie także do umów lub przymierzy.

Zanim zaczynamy wierzyć, jesteśmy w przymierzu z przeciwnikiem, z modłą tego świata. Prowadzi to do śmierci. Jednak, gdy czytamy Boże prawo i zdajemy sobie sprawę, że umarliśmy, musimy zostać odrodzeni do Bożego Słowa. Jesteśmy zatem martwi wobec prawa grzechu i śmierci; jesteśmy w przymierzu z Bogiem i przestrzegamy Bożego prawa. Tak samo działa to i w naszych ziemskich kontraktach. Ważnym tego przykładem jest prawo małżeńskie.

Paweł mówi:

Bowiem zamężna niewiasta jest związana Prawem z żyjącym mężem; a jeśli mąż umrze, jest uwolniona od prawa męża.

Rzym 7:2

Pamiętajcie, Bóg był mężem Domu Izraela. Dom Izraela był w przymierzu albo poślubił Słowo Boże. Słowo Boga pojawiło się w ciele pod postacią Jaszua. Następnie Jaszua umiera na krzyżu. Zastosujcie teraz to, co Paweł powiedział w Rzym. 7:2

Dom Izraela został zatem uwolniony od statusu cudzołżnicy! Jest teraz wolna i może ponownie wyjść za mąż!

Zatem, jeśli by była z innym mężczyzną, kiedy mąż żyje, będzie nazwana cudzołżną. Zaś jeśli mąż umarł, jest wolna od ustawy, i ona nie będzie cudzołżna, gdy będzie z innym mężczyzną.

Rzym. 7:3

Teraz Dom Izraela może ponownie poślubić Boga, Boże Słowo! Dom Izraela może wrócić teraz do przymierza ze Słowem! Paradoks został rozwiązany!

Dom Izraela umiera dla ciała, a Jaszua umiera na krzyżu. Ponowne małżeństwo jest możliwe bez łamania przez JAHWE Swojego własnego Prawa.

Rzym 7:4

Wobec tego, moi bracia, zostaliście uśmierceni dla Prawa z powodu ciała Chrystusa, w celu waszego poślubienia innego; tego, co został podniesiony z martwych, abyście mogli wydawać owoce Bogu.

To jest ten powód, dla którego Jaszua musiał zmartwychwstać... by Słowo Boże, przez Jaszua, mogło ponownie poślubić Dom Izraela. Taka jest tajemnica ewangelii... była ona tajemnicą przez pokolenia... nikt nie wiedział, jak JAHWE zamierza poślubić Dom Izraela bez łamania Swojej Tory, Swojego prawa.

Paweł wykorzystuje to jako podstawę i uczy dalej w Rzymian 11 o odrodzeniu Izraela. Mamy nie być ignorantami wobec tajemnicy dotyczącej wszczęcia Domu Izraela/Pogan.

Rzym. 11:24–25

Jeśli ty zostałeś wycięty z dzikiego według natury drzewa oliwnego i na równi z naturą zostałeś wszczepiony do szlachetnej oliwki, o ileż bardziej ci, którzy są według natury, zostaną wszczępieni we własne drzewo oliwne. Gdyż nie chcę abyście się mylili, bracia, odnośnie do tej tajemnicy (żebyście przed samymi sobą nie byli mądrymi), że zatwardziałość zdarza się po części Izraelowi, aż nie wejdzie pełna ilość pogan.

Rozumiecie teraz tajemnicę ewangelii – jak cudzołżna, rozwiedziona żona Boga, Dom Izraela, może ponownie poślubić Boga bez łamania Jego Prawa (Tory) i Jego Słowa. Teraz cały Izrael może być zbawiony.

Rzym. 11:26

W ten sposób zostanie zbawiony cały Izrael.

Tajemnica rozwiązana!

A Paweł mówi, że to rozwiązanie było już podane. Po prostu nikt tego nie poukładał w całość. Paweł odwołuje się do Pisma, aby czytający go wiedzieli, że tego nie zmyśla.

Rzym. 11:26–27

I w ten sposób zostanie zbawiony cały Izrael, tak jak jest napisane: Przyjdzie Ten, który zbawia z Syjonu oraz odwróci bezbożność od Jakuba. A tym im będzie przymierze według Mojego, bo zabiorę ich grzechy.

Chrześcijańscy teolodzy i myśliciele już od wielu wieków mylą się, myśląc że w Chrystusie „kościół” ma inne obietnice niż lud Izraela. Nie pojęli, o co chodzi. Cała tajemnica ewangelii wciąż jest dla nich tajemnicą, której nie rozumieją. Nie rozumieją, że mamy wejść do tego samego przymierza, które jest po prostu odnowione.

Lecz dzięki przeanalizowaniu wypowiedzi Pawła i odkryciu korzeni tych wypowiedzi w Torze i u Proroków, byliśmy w stanie zobaczyć, że obietnice w Chrystusie wypełniane są w połączeniu z wypełnianiem się prorocstw, które wskazują na zebranie zagubionych owiec i rozproszonego domu Izraela w jedno stado i ich powrót do Ziemi.

Mat. 15:24

A On odpowiedział: Jestem posłany tylko do owiec, które zaginęły z domu Izraela.

Jan 10:16

Mam także inną trzodę, która nie jest z tej owczarni i tamte trzeba mi przyprowadzić; a będą słuchać mojego głosu i będzie jedno stado oraz jeden pasterz.

To jest tajemnica ewangelii Chrystusowej rozwiązującej „jak” miał On zamiar to osiągnąć. Jesteśmy Izraelem. Zostaliśmy wszczępieni w Izrael, czy to obcy, czy tubylec; Żyd lub Grek; w Jego oczach nie ma różnicy. Wszyscy tak samo mamy być posłuszni Jego drodze.

I to jest całą dobrą nowiną. To jest ewangelia o Chrystusie, to jest ewangelia o Królestwie, to jest tajemnica ewangelii i zawiera ewangelię, Boże Słowo, które On chce, byśmy słuchali... Boże prawo, zapisane w naszych sercach i umysłach, abyśmy je spełniali. To właśnie ma czynić Duch Boży, dawać nam pragnienie, by chcieć być posłusznym Jego Prawu, Jego Torze.

Eze 36:26–27

I dam wam nowe serce oraz złożę w waszym wnętrzu świeżego Ducha; z waszego ciała usunę kamienne serce i dam wam serce żywe. Tak, Mojego Ducha złożę w waszym wnętrzu oraz sprawię, byście postępowali według Moich uczynków sprawiedliwości, przestrzegali Moich sądów i je spełniali.

Ewangelia o Królestwie

Ewangelia, jaką głosił Jan (Jan Chrzciciel) opisana jest w Mateuszu 3:1–2,7–12

A w owe dni przyszedł Jan Chrzciciel, który głosił na pustkowiu Judei, mówiąc: Skruscie się, bowiem zbliżyło się Królestwo Niebios. A kiedy ujrzał wielu z faryzeuszów i saduceuszów przychodzących do swego chrztu, powiedział im: Rodzaju zmijowy, któż wam pokazał, żebyście uciekali przed nadchodzącym gniewem? Wydajcie więc owoc godny skruchy i nie mniemajcie, że możecie mówić sami w sobie: Mamy ojca Abrahama; bowiem powiadam wam, że Bóg z tych kamieni może wzbudzić dzieci Abrahamowi. A teraz i siekiera jest przyłożona do korzenia drzew; zatem każde drzewo, które nie wydaje szlachetnego owocu, zostaje wycinane i w ogień wrzucane. Ja was zanurzam w wodzie ku skrusze; ale ten, który przychodzi za mną, jest mocniejszy niż ja; którego butów nie jestem godzien nosić; ten was zanurzy w Duchu Świętym i ogniu. On ma w swojej ręce wiejadło i wyczyści swoje klepisko, i zgromadzi swoją pszenicę do spichlerza, a plewy spali ogniem nieugaszonym.

Głównym przesłaniem wołania Jana jest wezwanie do skruchy. Dlaczego? Co skrucha ma wspólnego z ewangelią? Przypomnienie sobie ewangelii z 5 Mojż. 30 da nam wyjaśnienie. Ewangelia, jaką głosił Mojżesz, to porzucenie fałszywej czci, czyli bałwochwalstwa i złego życia, celem przestrzegania Bożych przykazań. Jest to bardzo dobra definicja „skruchy”.

Stąd, skrucha to zmiana czyjegoś myślenia i dokonanie zwrotu w swoim życiu. Skrucha oznacza – koniec robienia złego i początek czynienia dobrego. Skrucha i upamiętanie były zawsze integralną częścią ewangelii, kiedykolwiek i gdziekolwiek była zwiastowana.

Ewangelia Chrystusa zawiera skruchę:

Mat.4:17

Od owego czasu Jaszua zaczął głosić i mówić: Skruscie się, bowiem zbliżyło się Królestwo Niebios.

Mat. 4:23

Potem Jaszua obchodził całą Galileę, ucząc w ich bóżnicach, głosząc Dobrą Nowinę Królestwa, uzdrawiając każdą chorobę i wszelką niemoc między ludem.

Mar. 1:14–15

Zaś po wtrąceniu Jana do więzienia, Jaszua przyszedł do Galilei, głosząc Dobrą Nowinę Boga, i mówiąc: Wypełnił się czas i zbliżyło się Królestwo Boga; skruscie się oraz wierzcie w Dobrą Nowinę.

Marek nazywa to wezwanie do skruchy „ewangelią Boga”. Lecz Mateusz to samo wezwanie nazywa „ewangelią o królestwie”. To są te same ewangelie. Ewangelia Boga jest ewangelią o królestwie i zawiera wezwanie do skruchy za grzech. Co Chrystus miał na myśli, gdy powiedział: „wypełnił się czas”? To także jest częścią ewangelii o królestwie.

Miejcie w pamięci, że Święta z 3 Mojż. 23 opowiadają historię ewangelii w formie obrazu lub „cienia”.

Święta opisują całą historię śmierci, pogrzebu i zmartwychwstania Chrystusa, Jego namaszczenie na Arcykapłana i Jego powrót na obłokach, by zebrać Swoich, osądzić świat i rozpocząć Swe panowanie na ziemi. To o tym aspekcie ewangelii mówi Chrystus, gdy wypowiada: „wypełnił się czas”. Przyszedł wypełnić te rzeczy, o których zwiastowały Święta.

Skrucha jest także integralną częścią ewangelii Piotra. Gdy zwiastował w Szawuot (Zielone Świątki), tak instruował zebrany tam tłum:

Dz.Ap. 2:38–39

Zaś Piotr do nich powiedział: Skruszcie się i niech każdy z was da się ochrzcić dzięki Imieniu Jezusa Chrystusa na odpuszczenie grzechów, a weźmiecie dar Ducha Świętego. Gdyż obietnica jest dla was oraz dla waszych dzieci, i wszystkich, aż do dalekich, których nasz Pan Bóg sobie powoła.

A w swoim nawoływaniu z Portyku Salomona, tuż po uzdrowieniu, Piotr woła:

Dz.Ap. 3:18–19

Zaś Bóg sprawił, że Chrystus wycierpiał tego rodzaju rzeczy, jakie zapowiedział przez usta wszystkich swoich proroków. Zatem skruszcie się oraz zawróćcie, aż do zatarcia waszych grzechów.

Skrucha musi być pierwszym krokiem, gdy ktoś chce iść za Bogiem. Wbrew powszechnie panującej opinii i nauczaniu większości chrześcijan, Bóg nie „akceptuje nas takimi, jakimi jesteśmy”. Nie może. On jest święty, oddzielony w każdym względzie. On nie może i nie lubi grzechu. Nigdy go nie polubi.

Dlatego, jeżeli ktoś przychodzi do Boga, by być oczyszczonym z grzechu, to wprawdzie musi skruszyć się za swój grzech. Musi on zmienić swoje myślenie i porzucić grzeszność. Musi uwierzyć, że Słowo Boże jest prawdą i musi chcieć praktykować to Słowo... co znaczy, musi pragnąć praktykować prawdę.

Skrucha oznacza odwrócenie się od grzechu i rozpoczęcie właściwego życia. Za skrucą idzie chrzest, gdyż symbolizuje on czyjeś oczyszczenie z grzechu.

Więc wezwaniem ewangelii Piotra jest: „skruszcie się i ochrzcijcie”. Ewangelia Pawła także zawiera zawsze skrucę, jako jej pierwszy i niezbędny element.

Zwiastując w Atenach, Paweł mówi – Dz.Ap. 17:30–31

Bóg nie zwracając uwagi na czasy niewiedzy, teraz przekazuje wszystkim ludziom, by wszędzie okazywać skrucę. Ponieważ ustanowił dzień i w jego czasie, w sprawiedliwości, ma sądzić zamieszkałą ziemię przez męża, którego wyznaczył, dając wszystkim dowód przez podniesienie go z martwych.

Taka jest ewangelia Pawła: Skruszcie się, ponieważ Chrystus potwierdził Swoje dzieło, wstając z martwych. Paweł ponownie wyjaśnia swoją ewangelię przed królem Agrypą. Jego przesłanie, zarówno do Żydów i Pogan to po pierwsze: skruszcie się. Zawiera to w sobie odwrócenie się od grzechu i skierowanie się ku właściwemu życiu poprzez przestrzeganie przykazań.

Dz.Ap. 26:19–20

Dlatego, królu Agrypo, nie byłem nieposłuszny niebiańskiemu widzeniu; lecz najpierw tym w Damaszku, potem także w Jerozolimie, całej krainie Judei oraz poganom oznajmiałem, aby odczuli skrucę i zawrócili do Boga, czyniąc uczynki zgodne ze zmianą myślenia.

Uczynki zgodne ze skrucą to bez wątpienia odniesienie się do posłuszeństwa przykazaniom, jako części przymierza. W swoim liście do Rzymian, Paweł, jak robi to zawsze, zawiera wstępny akt skruchy, który jest pierwszym krokiem w naśladowaniu Boga.

Rzym. 2:4

Albo niszczysz bogactwo Jego dobroci, cierpliwości i wyrozumiałości, nie rozpoznając, że dobroć Boga prowadzi cię do skruchy?

Dobroć Boga przyciąga nas do Niego i przekonuje nas o potrzebie skruchy, o odwróceniu się od grzechów do dobrych uczynków z przykazań.

Wielkie Posłannictwo

„Wielkie Posłannictwo” jak często są zwane ostatnie słowa Chrystusa skierowane do uczniów, zawiera to samo przesłanie ewangelii, które widoczne było w całym Piśmie. Mateusz zawiera bardziej popularną i znaną wersję tych ostatnich instrukcji.

Mat. 28:18–20

Zaś Jaszua podszedł oraz rozmawiał z nimi, mówiąc: Dana Mi jest wszelka moc w Niebie i na ziemi. Wyruszcie więc i czyńcie uczniami wszystkie narody, zanurzając ich w Imię Ojca i Syna i Ducha Świętego; ucząc ich zachowywać wszystko, tyle właśnie, ile wam poleciłem; a oto ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do końca epoki.

Głównym przykazaniem jest tutaj, co powie wam każdy, kto zna odrobinę gramatyki greckiej, by czynić uczniów. Niestety ten drobny punkt „czynienia uczniów” wydaje się gubić w tym wszystkim, co zwie się „ewangelizowanie”, a toczy się w chrześcijańskich kręgach. Doświadczenie wśród chrześcijan pokazuje, że w kółko, stale i stale, chrześcijaństwo kładzie wielki nacisk na „zbawianie ludzi”, czyli zabawę „w numerki” niż tak naprawdę na czynienie uczniów. Z całą pewnością wydaje się, że poleceniem naszego Mesjasza było „czynienie uczniów”, nie „zbawianie ludzi”!

Co trzeba, by czynić uczniów?

Odpowiedź na to znajduje się w reszcie „posłannictwa” danego uczniom. Uczeń czyniony jest, po pierwsze, przez „ochrzzczenie” go, a następnie „uczenie” go przestrzegania Bożego prawa.

Wciąż nieczytelne? Rozłóżmy to na części.

Chrzest dokonywany jest na ludziach, skruszonych za swoje grzechy, którzy postanowili pójść śladami Chrystusa.

1 Jan 2:5–6

Zaś kto strzeże Jego słowo, w tym naprawdę wypełniła się miłość Boga. Przez to poznajemy, że w Nim jesteśmy. Kto mówi, że w Nim mieszka, sam winien się tak zachowywać, jak On (Jaszua) żył.

Pamiętajcie, że chrzest to symboliczny akt, w którym ktoś wyraża zmianę swojego myślenia. Taki ktoś porzucił życie łamania Bożych dróg i wybrał drogę posłuszeństwa przykazaniom.

Jan 2:3–4

A po tym się przekonujemy, że Go poznaliśmy, jeśli strzeżemy Jego przykazań. Kto mówi, że Go poznał, a nie strzeże Jego przykazań, jest kłamcą i nie ma w nim prawdy.

Kiedy ktoś staje się uczniem, czyniąc taki wybór, to kolejnym jego krokiem jest dowiedzieć się wszystkiego o przykazaniach, które ma przestrzegać.

W Mat. 28:19 Jaszua Mesjasz przykazał swoim uczniom czynić uczniów przez „uczenie ich przestrzegać wszystkiego, co im nakazał”. Chrystus nakazał nam „(1) uczyć ich (2) przestrzegać (3) wszystkiego, (4) co nam nakazał”. Przyjrzyjmy się szczegółowo tym czterem rzeczom, abyśmy wiedzieli jak robić, co nam zostało przykazane w „Wielkim Posłannictwie” Chrystusa.

Po pierwsze, uczeń musi być uczony. Chyba każdy się zgodzi, że treścią ma być Pismo. Musimy uczyć, bo inaczej uczeń nie będzie wiedział, co ma naśladować.

Po drugie, musimy uczyć ludzi „posłuszeństwa”. Jest to główny trzon wiary (czytaj: wierności). Wierność Chrystusowi to posłuszeństwo Jemu.

Jan ujmuje to tak: 1 Jan 1:6

Jeśli mówimy, że mamy z Nim wspólnotę, a chodzimy w ciemności, kłamiemy i nie praktykujemy prawdy.

Sprawiedliwość z wiary jest „przypisywana” tym, którzy są wierni w swojej drodze posłuszeństwa przykazaniom.

Po trzecie, powiedział, byśmy wszystko przestrzegali. Nie daje nam możliwości wyboru, by sobie wybrać, co nam się podoba. Mamy przestrzegać wszystkiego. W tym zawiera się wszystko, co jest uczone z Mojżesza. To znaczy, cała Tora, wszystko, co spisał Mojżesz i konsekwentnie, co praktykował Jaszua. Przestrzeganie wszystkiego, co Jaszua uczył, to wszystko, co uczył i praktykował Jaszua. Ma to sens.

A co uczył i praktykował Jaszua? Uczył i praktykował to, co Mojżesz spisał jako Boże Prawo. Mamy przestrzegać „Jego przykazań”.

Tylko jakie są Jego przykazania? Odpowiedzmy na to, znajdując przykazania, które Jaszua Chrystus nakazał. W porządku?

Bóg jest jeden, a Jaszua powiedział, że On tylko mówi i robi to, czego nauczył Go Ojciec. Nie możemy wybierać sobie z tego, co uczył Ojciec, wszystko zostało spisane.

Oto, co Jaszua sam nauczał Swoich uczniów – Mat. 5:17–19

Nie mniemajcie, że przyszedłem rozluźnić Prawo lub Proroków; nie przyszedłem rozluźnić, ale dopełnić. Bo zaprawdę, powiadam wam: Dopóki nie przeminie niebo i ziemia, ani jedna jota, albo kreska, nie przeminie z Prawa, aż wszystko to się stanie. Jeśli więc, ktoś by rozluźnił jedno z tych najmniejszych przykazań, i tak by nauczał ludzi najmniejszym będzie nazwany w Królestwie Niebios; a ktokolwiek by je czynił i nauczał, ten będzie nazwany wielkim w Królestwie Niebios.

Chrystus jasno i wyraźnie wytłumaczył Swoim uczniom, że nie rozprawia się z przykazaniami spisanymi na Synaju... W rzeczywistości podkreślił potrzebę uczenia tych samych przykazań w najdrobniejszym szczególe i stosowania najmniejszego z nich. Ci, co uczą inaczej, będą nazwani „najmniejszymi” w Jego królestwie.

Zatem Wielkie Posłannictwo jest rozkazem Jaszua Mesjasza dla Jego uczniów, by dla Niego „czynili uczniów”, chrzcząc skruszonych i ucząc ich przestrzegać wszystkich przykazań Pana. Prawdziwy uczeń będzie zawsze pragnął niechęci do łamania Bożego Prawa i zawsze będzie pragnął chodzić w pełnym posłuszeństwie wobec Prawa i przykazań, które Bóg dał na Synaju.

Wieczna Ewangelia

Określenie „wieczna ewangelia” znajdujemy w księdze Objawienia – Obj. 14:6–7.

Ujrzałem także innego anioła lecącego przez środek nieba, który miał wieczną Ewangelię, by ją ogłosić ludziom mieszkającym na ziemi; każdemu narodowi, plemieniu, językowi i ludowi. Mówił on pośród wielkiego głosu: Ulękniście się Boga oraz oddajcie Mu chwałę, bowiem przyszła pora Jego oceny; pokłońcie się Temu, co uczynił Niebo i ziemię, morze i źródła wód.

Opisana tu wieczna ewangelia składa się z dwóch elementów: lęku przed Bogiem i oddawania Mu czci.

Zakładając, że to głoszenie ewangelii jest „wieczne”, to jest ona jedna; zawsze była i zawsze będzie głoszona, także w obecnych czasach. To przesłanie o lękaniu się Boga i czczeniu Stwórcy musi być skierowane także do uczniów Chrystusa, gdyż jest ono „wieczne”.

Co zawiera nauczanie o „lękaniu się Boga”? Przykazanie, by lękać się Boga, znajdujemy w Torze. Lękać się Boga oznacza szanować Jego możliwości czynienia dobrych rzeczy, które obiecał, oraz czynienia złych rzeczy, które obiecał nieposłusznym. Lęk przed Bogiem jest wynikiem wiedzy o Jego woli i zrozumieniem, że zrobi On to, co powiedział.

Dzieci lękają się ziemskiego ojca, jeśli wyznaczył on zasady i granice, określił karę za przekroczenie granic, i następnie wykonuje tę karę. Tak samo jest z naszym niebiańskim Ojcem.

Bojaźń Pana oznacza dostosowanie naszego zachowania do konsekwencji ponoszonych za nasze wybory. Kiedy więc czytamy w Prawie o „bojaźni Pana”, towarzyszą jej instrukcje do posłuszeństwa zasadom.

3 Mojż. 19:14

Nie złorzecz głuchemu i nie kładź przeszkody przed ślepym, lecz obawiaj się twego Boga; Ja jestem JAHWE.

3 Mojż. 19:32

Powstań przed sędziwym, uszanuj osobę starca i obawiaj się twego Boga; Ja jestem JAHWE.

3 Mojż. 25:17–18

Także nie oszukujcie jeden drugiego, lecz obawiaj się twojego Boga; gdyż Ja jestem JAHWE, wasz Bóg. A gdy będziecie wykonywali Moje ustawy oraz przestrzegali Moich sądów, spełniając je, zamieszkacie bezpiecznie na ziemi.

Bojaźń Pana to posłuszeństwo instrukcjom, za co jest błogosławieństwo; a za nieposłuszeństwo kara.

Mówiliśmy o tym w części dotyczącej błogosławieństw obiecanych tym, którzy przestrzegają przykazań Przymierza, oraz przekleństw, dla tych, co nie przestrzegają przykazań.

5 Mojż. 28:58–59

Jeżeli nie będziesz starannie spełniał wszystkich słów tego Prawa, napisanych w tym zwoju, byś się obawiał tego sławnego i groźnego imienia twego Boga, JAHWE, wtedy JAHWE rozmnoży twoje klęski oraz klęski twojego potomstwa, jako klęski wielkie i trwałe, nadto złe oraz długie choroby.

Tutaj, odmowa lęku przed Bogiem jest równa odmowie przestrzegania wszystkich słów tych instrukcji.

Lękać się, to być posłusznym.

Co w takim razie oznacza „oddajcie chwałę Temu, co uczynił Niebo i ziemię, morze i źródła wód”? I znowu, „uwielbiać” określone jest w pierwszych 4 instrukcjach z 10 przykazań. Mamy powiedziane, by nie mieć innych bogów, by nie czynić sobie żadnego obrazu (figurki), aby oddawać mu uwielbienie.

Mamy nie pomniejszać ani nie bagatelizować Jego imienia, oznaczającego Jego autorytet. I mamy powiedziane, by oddzielić dla Niego siódmy dzień. Wykonując te 4 przykazania, „oddajemy chwałę” Bogu w prawdzie.

Jednak wyrażenie „oddajcie chwałę Temu, co uczynił Niebo i ziemię, morze i źródła wód” łączy się szczególnie z przykazaniem na temat Sabatu.

2 Mojż. 20:11

Gdyż w sześciu dniach JAHWE stworzył niebiosa i ziemię; morze i wszystko, co w nich jest, a dnia siódmego odpoczął. Dlatego JAHWE pobłogosławił dzień siódmy i go poświęcił.

Oddawanie chwały Temu, który stworzył niebiosa, ziemię i morze może być właściwie oddawane tylko przez oddzielenie (uświęcenie) dla Niego siódmego dnia, jako Sabatu, gdyż czynienie tego przywołuje na myśl fakt, że to On jest Tym, który „uczynił niebo, ziemię i morze” w sześciu dniach.

„Wieczna Ewangelia” ewidentnie jest wezwaniem do posłuszeństwa wiecznym Bożym przykazaniom. Dzień po stworzeniu człowieka, Bóg dał mu siódmy dzień, jako dzień odpoczynku i społeczności z Bogiem. Taki układ ogłoszony jest na wieki. Siódmy dzień zawsze będzie dniem, kiedy Bóg wzywa Swoich ludzi do zaprzestania pracy i do społeczności z Nim. A wierzący dzisiaj także POWINNI stosować się do tego przykazania.

Podsumowanie

Ewangelia mówi o „śmierci, pogrzebie i zmartwychwstaniu Chrystusa”. Jednak to coś o wiele więcej. Pismo cały czas zwiastowało ewangelię.

Ewangelia to dobra nowina, że Bóg dokonuje dzieła odkupienia, by odkupić grzeszników i przyciągnąć ich do Siebie. Abraham głosił ewangelię przez pokazywanie, że „sprawiedliwy będzie żył z wiary”. Abraham przestrzegał instrukcji Pańskich i był przykładem wierności dla wszystkich, którzy pójdą jego śladem. I nawet Poganie będą związani relacją Przymierza z Chrystusem, gdy będą postępować jak Abraham.

Prawo Mojżeszowe zwiastowało ewangelię, wyjaśniając że Słowo przykazań jest blisko ciebie, w twoim sercu i umyśle. Nie jest ono trudne do zdobycia i osiągnięcia. Jeśli ktoś będzie przestrzegał wszystkich przykazań, które dał Pan, to czeka go życie, pokój i błogosławieństwo.

Ale nawet ci, co odmawiają posłuszeństwa i zostaną rozproszeni po całej ziemi, będą mieć potomków, co się skruszą i wrócą do Pana, posłuszni Instrukcjom z Pisma.

Mojżesz także zwiastował ewangelię, będącą cieniem, dając Święta, które opisują dzieło odkupienia, dokonywane przez Chrystusa. Jego śmierć i zmartwychwstanie, ustanowienie Arcykapłanem, i Jego powrót na obłokach, by wypełnić obietnice, wszystkich osądzić i ustanowić Swoje panowanie sprawiedliwości na ziemi.

Jan Chrzciciel i Chrystus zwiastowali przesłanie skruchy od grzesznych nawyków, a w konsekwencji posłuszeństwa przykazaniom z Pisma, jako drogi do zyskania życia. Chrystus podkreślał, że przyszedł wyjaśnić i spełniać przykazania Prawa. Chrystus powiedział także, że przyszedł po zagubione owce z domu Izraela, odsłaniając rozwiązanie tajemnicy ewangelii poprzez Swoją śmierć i zmartwychwstanie – jak uczył Paweł.

Apostoł Paweł zwiastował ewangelię, podkreślając potrzebę „posłuszeństwa wiary wśród wszystkich Pogan”.

Podobnie Piotra i Jan podkreślali, że właściwa relacja z Bogiem widoczna jest w posłuszeństwie przykazaniom.

To jest wieczną ewangelią – ewangelią, jaką Mojżesz i wszyscy Prorocy; ewangelią, jaką zwiastował Chrystus; i ta sama ewangelią, jakiej uczyli Paweł i cała reszta uczniów Chrystusa; że dzieło odkupienia Chrystusa zapewnia wieczne przebaczenie i zmycie grzechów dla wszystkich, którzy odwrócą się od tych grzechów (skruszą) i będą mieć pragnienie, by kroczyć w sprawiedliwych przykazaniach Pana.

Jako bracia i siostry w Chrystusie, zachęcamy was, byście potraktowali to serio, gdyż rzeczy te mówią o naszym niesamowitym Bogu JAHWE, który zasługuje na naszą najdrobniejszą uwagę i nasze szczerze pragnienie zrozumienia Jego Słowa i Jego dróg.

Wszystko, co tu powiedzieliśmy, badajcie w Piśmie. Nigdy nie przyjmujcie słowa ludzi za Prawdę, ale sprawdzajcie je z Prawdą, którą mamy – z Bożym Słowem. Bo na końcu, to jedynie przed Nim będziemy odpowiedzialni. Okażcie się godni i badajcie Pismo. Miejcie odpowiedź na każde pytanie wam zadane.

Bądźcie świadkami; zadowolonymi z wiary, która została przekazana świętym. Szukajcie Jego dróg i Jego ścieżki. Badajcie swoje serce i upewnijcie się, że pragnie Bożej drogi, a nie drogi świata, ludzkich doktryn lub tradycji naszych ojców.

Tak jak powiedział Jaszua, możemy wiele robić w Bożym imieniu, lecz jeśli nie robimy tego z czystego serca i w Jego posłuszeństwie, to nic one nie znaczą. W rzeczywistości nasze serce może być tak daleko od Niego, że może powiedzieć: „Nigdy was nie poznałem. Odstąpcie ode mnie wy, którzy czynicie nieprawość.” Liczy się nasza wiara w Jaszua; lecz jeśli w twoim życiu nie ma dowodów wiary, objawiających się w szczerzej chęci przestrzegania Bożych przykazań, to zacznij pytać samego siebie, dlaczego nie ufasz Bożej drodze, a ufasz swojej i ludzkiej drodze.

Musimy się ukorzyć i zacząć widzieć Prawdę tam, gdzie Prawda jest zapisana. Nie możemy udawać, że wymyślamy Prawdę, ponieważ mamy ją dostarczoną w Jego Słowie.

Mamy nadzieję, że wykład ten był dla was błogosławieństwem i pamiętajcie, nie przestawajcie wszystkiego badać.

Szalom.

tłumaczył: Bogusław Kluz